

اداره خانه سی :

قطعه پنجمین بازار می صاحبیلر خانه ده ۱۶

آبول

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :

آریستورولوس ده خریسیدیس

’Απο’Ολλια

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ’ ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ</p> <p>✠ ΓΡΑΦΕΙΑ ✠ ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16</p>	<p>ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ</p> <p>’Εσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 30 ’Εξωτερικὸν ἔτησίᾳ φρ. 10 ἑξάμην. > 20 ἑξάμην. > 6</p> <p>ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ</p> <p>’Εσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 50 ’Εξωτερικὸν . . . φρ. 18</p> <p>ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ</p>	<p>ΠΡΟΠΟΜΠΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ</p> <p>ΔΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ</p> <p>Τὰ χειρόγραφα δὲν επιστρέφονται.</p>
--	---	--

’Η Α. Ε. ὁ νέος πρεσβευτὴς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς κ. ’Αβραὰμ Ἐλκους.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

“Ο ΜΕΝ...”

Αύριον θά ακουσθῆ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἡ παραβολὴ τοῦ σπορέως.

— Ἐξῆλθε, λέγει, ὁ σπορέυς, διὰ νὰ σπείρῃ τὸν σπόρον αὐτοῦ, ἐνῶ δὲ ἔσπειρε, μέρος μὲν τοῦ σπόρου ἔπεσεν εἰς τὸν δρόμον καὶ κατεπατήθη ὑπὸ τῶν διαβατῶν, μέρος εἰς τοὺς βράχους καὶ ἐξηράνθη, μέρος μὲς τῶν ἀκανθῶν καὶ κατεπνίγη, μέρος δὲ εἰς τὴν καλὴν καὶ ἀγαθὴν γῆν καὶ ἀπέδωκε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα.

Τὴν ἐξήγησιν τῆς παραβολῆς ταύτης ἀναλαμβάνει αὐτὸς ὁ Χριστὸς καὶ τὴν δίδει εὐθὺς ἐν συνεχείᾳ, ἐρμηνεύων, ὅτι ὁ σπόρος εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τὰ διάφορα δὲ μέρη, εἰς ἃ ἔπεσεν οὗτος, εἶναι αἱ καρδίαι τῶν ἀνθρώπων, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλαι μὲν εἶναι ἐπιπόλαιαι, ἄλλαι ὕλιστικαί, καὶ ἄλλαι καλαὶ καὶ ἀγαθαί, ἀπέδωκαν δὲ ἀναλόγως τοὺς καρποὺς αὐτῶν.

Ἡ ἐξήγησις αὕτη ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀντικειμενικὴν ἀποψιν τοῦ γεγονότος, καὶ ἐξετάζει τὸν βαθμὸν καὶ τὸ ποσὸν τοῦ καρποῦ καὶ τῆς ἀποδόσεως. Ἐνὶ λόγῳ ἀποβλέπει εἰς τὸ πόσον καθίσταται ὠφέλιμος ἡ καρδία, δεχομένη ἢ μὴ συγκρατοῦσα ἢ ἀπορρίπτουσα τὸν ἀγαθὸν σπόρον τῆς θείας διδασκαλίας. Δυνάμεθα νὰ ἐρευνήσωμεν τὸ ζήτημα καὶ ἀπὸ ἄλλης ἀπόψεως, καθαρῶς ὑποκειμενικῆς, καὶ νὰ ἐξετάσωμεν τὸν βαθμὸν τῆς εὐτυχίας, τὸν ὁποῖον αἰσθάνεται ἡ καρδία, ἀπολαμβάνουσα τῶν ἀγαθῶν τῆς ζωῆς.

Ἡ παραβολὴ διδάσκει, ὅτι ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς λαμβάνουσι καὶ ἀποδέχονται ἐξ Ἰσοῦ τὸν αὐτὸν ποιοτικῶς σπόρον τοῦ σπορέως. Καὶ ὁ δρόμος καὶ ἡ γῆ τῶν ἀκανθῶν καὶ οἱ βράχοι, ὡς καὶ ἡ γόνιμος γῆ, ἀπεδέχθησαν τὸν αὐτὸν σπόρον τοῦ γεωργοῦ· ἐν τούτοις, πολὺ διάφορον ὑποδοχὴν ἐπεφύλασσαν εἰς αὐτόν.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Οἱ ἀνθρώποι ἀποδέχονται ὅλοι τὰ αὐτὰ τῆς ζωῆς ἀγαθὰ· ἐν τούτοις, πολὺ διάφορον ἐπιφυλάσσουν εἰς αὐτὰ ὑποδοχὴν. Οἱ μὲν τυφλώττουσι πρὸ αὐτῶν, ἄλλοι τὰ θεωροῦσιν ἀνεπαρκῆ. Ἄλλοι τὰ παρεκτιμῶσι, καὶ μόνον ἐλάχιστοι ἀντιλαμβάνονται τῆς ἀληθινῆς αὐτῶν ἀξίας, καὶ ἀντλοῦσιν ἀπ' αὐτῶν τὸ μεγαλύτερον ποσὸν τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐδαιμονίας.

Ἡ εὐδαιμονία, ἄλλως τε, μὴ νομίσωμεν, ὅτι ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν ἀγαθῶν, οὐχὶ δὲ σπανίως παρατηρεῖται διαφορὰ ψυχικῆς διαθέσεως καὶ ἀντιθέσεως ἀκόμη μεταξὺ ἀτόμων τὰ αὐτὰ ἀπολαμβάνοντων ἀγαθὰ, ὑπὸ τὰς ἰδίας συνθήκας διαβιούντων. Πῶς συμβαίνει μία μὲν ἐξ αὐτῶν νὰ θεωρῆ ἑαυτὴν δυστυχῆ καὶ ἡ ἑτέρα νὰ ἀντλή ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας ἕνα ἀμείωτον βαθμὸν ἱκανοποιήσεως;

Τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν αἰτίαν ἃς τὴν ζητήσωμεν ἐν τῷ ἐνδομύχῳ ἡμῶν ἐγῶ, εἰς τὸν τρόπον τῆς ὑποδοχῆς τῶν κοινῶν ἀγαθῶν τῆς ζωῆς. Ἄς ὁμοιάσωμεν λοιπὸν τὴν ἀγαθὴν γῆν τῆς παραβολῆς καὶ διὰ νὰ ἀποδώσωμεν μὲν ἠθικοὺς καρποὺς εὐρώστους καὶ διὰ νὰ αἰσθανθῶμεν τὴν μεγάλην χαρὰν ἐρριζωμένην ἐν ἡμῖν αὐτοῖς.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

Ἐνεφανίσθησαν, τέλος, δειλὰ δειλὰ κατ' ἀρχάς, ἀφθονώτερα κατόπιν, διὰ νὰ πυκνωθῶσι μετὰ ταῦτα, τὰ ὠραία, τὰ εὐδωμά, τὰ γλυκύθημα αὐτὰ ἀνθὶ τοῦ φθινοπώρου.

Ἐπρόβαλον τοὺς εὐχρόμους καὶ συμπαθεῖς τῶν κάλυκας καὶ ἀπ' αὐτῶν, ὡς ἀπὸ μυροβόλων κρατήρων, ἀναπέμπονται εὐδωμία, γοητεύουσαι τὴν ψυχὴν, ἀνταύγειαι, θωπεύουσαι τὸ βλέμμα.

Ἀντιθέτως πρὸς ὅλα τὰ κοινὰ ἀνθὶ, αὐτὰ μᾶς ἐγκατέλειψαν κατὰ τὸ ἔαρ καὶ τὸ θέρος, καὶ ἐνῶ τὰ ῥόδα καὶ τὰ ἴα, τὰ κρίνα καὶ τὰ γαρύφαλλα ἐσκόρπιζον τὰς μεθυστικὰς ἐκδιαιτησεις τῶν, τὰ ἀνθὶ αὐτὰ ἀπεμακρύνοντο ἀπ' ἡμῶν καὶ ἐρήμοναν τὸ περιβάλλον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔζων καὶ τὸ ὁποῖον ἐκόσμοιεν.

Συνήθως ὅλα τὰ ἀνθὶ ἐμφανίζονται ὑπὸ τὰς θαλασπρᾶς τοῦ ἡλίου ἀκτίνης· ἐξ ἀντιθέτου αὐτὰ μᾶς ἔρχονται ὑπὸ τὰ πρῶτα φθινοπωρινὰ ψύχη, ὑπὸ τὰ πρῶτα ριγηλὰ νεφύδρια, τὴν πρώτην προῖμον κακοκαιρίας.

Ὅταν τοῦ φθινοπώρου αἱ ἡμέραι ψυχρανθῶσιν ἐπαρκῶς, ὅταν αἱ νύκτες τοῦ κορεσθῶσιν ἀπὸ ὑγρασίας, ὅταν τὸ ὑποίθρον δὲν εἶναι πλέον προσιτόν, ὅταν ὅλα τὰ λουλούδια ἀραιωθῶσιν εἰς τοὺς κήπους καὶ μόνον εἰς τὰ θερμοκήπια μόλις κατορθοῦν νὰ παρατείνουσι τὴν λιποψυχεῦσαν ζωὴν τῶν, τὰ ἀνθὶ οὐτὰ, περὶ τῶν ὁποίων περὶκεῖται, προβάλλουν χαροπὰ καὶ ὠραία, παιδρὰ καὶ μειδιῶντα, καὶ μᾶς κἀμνον νὰ μὴ αἰσθανώμεθα κἄν τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἔαρος, ἴσως-ἴσως μάλιστα καὶ νὰ χαίρωμεν, ὅτι ἐπέρασεν πλέον ἡ ξηρὰ καὶ σκληρὰ αὐτὴ ἐποχὴ.

Ἄν δι' ὅλους ἦτο ἔαρ καὶ θέρος ἡ ἐποχὴ ἐκείνη, ἡμεῖς ἐν τούτοις ἠσθηνόμεθα πυκνὸν καὶ μελαγχολικὸν τὸ φθινόπωρον νὰ μᾶς περιβάλλῃ. Τότε ἐκλαύσαμεν τὴν ἀπεμάρτυσίν τῶν, τότε ἐλυπήθημεν, διότι ἐχάνομεν τὴν γοητείαν τῶν, καὶ μάτην, διαβάται σκυθρωποί, μελαγχολικοὶ ἀναποληταί, ἀνεμασσώμεν τὰς ἀναμνήσεις τῆς χθὲς καὶ ἐξυφανίζομεν τὰς ἐλπίδας τῆς αὐρίου.

Ἄνεμόμεν τὸ πρῶτον φθινοπωρινὸν συννεφάκι, τὸ ὁποῖον, ἀντιθέτως πρὸς τὴν κοινὴν ἀντίληψιν, θὰ ἔφερε μὲν τὴν μεταβολὴν τῶν ὠραίων ἡμερῶν, θὰ ἐσκόρπιζε τὰ κρίνα καὶ θὰ ἀπέκρουε τὸν ἡλίου, ἀλλ' εἰς ἀνείρροπον ὄλων αὐτῶν, θὰ μᾶς ἔφερεν ὅπισθον εἰς τὰς καλυὰς τῶν τὰ κοινωνικά μᾶς ἀνθὶ, τὰ ὁποῖα μᾶς εἶχον ἀπαγάγει τὸ θέρος καὶ αἱ γλυκαὶ ἡμέραι, μᾶς ἀπεδίδει δὲ τὸ φθινόπωρον καὶ ὁ χειμῶν.

Καὶ ἰδοὺ ἐπανερχονται.
“ὦ! μὲ πόσην καὶ πόσην ἀγωνίαν καὶ λαχτάραν δὲν ἀνεμόμεν τὴν ἔλευσίν τῶν, μὲ πόσην ἀνυπομονησίαν δὲν ἐμετροῦμεν τὰς ἡμέρας καὶ ποῖαν προσπάθειαν δὲν θὰ καταβάλλομεν ἂν ἦτο δυνατόν νὰ συντάμωμεν τὸ ἔαρ, νὰ περιορίσωμεν τὸ θέρος καὶ νὰ φέρωμεν συντομώτερον τὸ φθινόπωρον!”
Μὲ ποῖαν δὲ ἀνανούφισιν δὲν ἐχαιρετήσαμεν τὴν ἔναρξιν τῆς ἐπανόδου τῶν!
Καὶ διατί ὅχι;

Εἴχομεν χάσει τὴν καλλονὴν, ἀπὸ τὰ κοσμικὰ μᾶς κέντρα εἶχε φυγαδευθῆ ἡ χάρις, εἶχεν ἀποπτῆ τὸ θέλητρον καὶ ἐδῶ ἀπέμετεν ἡ πεζότης ἡ στυγνὴ, ἡ ζωὴ ἡ μονότονος. Δὲν τὴν ἐφώτιζε πλέον μὲ τὸ φῶς τῶν λαμπρῶν ματιῶν τῆς ἡ εὐγένεια, δὲν τὴν ἰλίμνιζε μὲ τοὺς ἤχους, ποῦ ἐγένων τὰ ῥοδαλά δάκτυλα ἐπάνω στό πιάνο,

δὲν τὴν ἐγοήτευε μὲ τὸ μεϊδιάμα τῆς τὸ θέλγον ἡ γυναικεία ψυχὴ. Τὰ σαλόνια εἶχον κλεισθῆ, ἡ βασιλεία τῆς γυναικὸς εἶχε διακοπῆ καὶ ἡ εὐαγγελικὴ δὲ αὐτῶν ματιῶν, τῶν χειλέων, τῶν ψυχῶν εἶχεν ἐκλειψαι.

Ἄλλ' ἰδοὺ, οἱ αἱ ἡμέραι πλησιάζουν. Ἐφθάσαν. Τὰ ἐγκαταλειμμένα σαλόνια ἐφωτίσθησαν καὶ ἐδέχθησαν τὰς πρώτας τῆς οἰκοδομοποιήσεως περιποιήσεις καὶ φροντίδας. Τὰ σκεῦη τοῦ τσαγιοῦ ἐκθάπτονται ἀπὸ τὸ βάθος τῶν ἀθηφάγων σεντουκιῶν, ἐνῶ τὰ μικρὰ χαρτεῖα τῶν προσκλήσεων ριγοῦν ἀπὸ συγκινήσιν εἰς τὸ κοῦτί τῶν, διότι αἰσθάνονται, ὅτι θὰ ἐξασπασαλῶσι πανταχοῦ, χαροποιὰ, ἀγγέλλοντα εἰς ὠραίας συγκυνησιώσεις.

Εἰς γλυκὺς φθόγγους ἀναβαίνει ἀπὸ τὸ ἀνοικθὲν πιάνο. Ἡ δεσποινὴς δοκιμάζει τὴν κατὰ στασιν τοῦ ὄργανου καὶ τὴν εὐστροφίαν τῶν δακτύλων τῆς. Νέαι συγκινήσεις μᾶς προετοιμάζονται, νέαι γοητεῖαι δημιουργοῦνται· γύρω εἰς τὴν κατάφαρτον τράπεζαν τοῦ τσαγιοῦ, θὰ συγκυνησθῆ πάλιν ἡ χαριτωμένη ζωὴ καὶ μᾶσα εἰς τὸ μωρομένον περιβάλλον θὰ ὑψωθῶσιν οἱ γλυκύθημοι τῆς μουσικῆς ἤχοι.

Ἄλλ' ὑπὲρ τὴν γοητείαν τῶν τῶν, ὑπὲρ τὴν θωπεσίαν τῶν γραμμῶν, ὑπὲρ τὴν γευστικότητα τῶν ἡδυσμάτων, ὑπὲρ ὅλα οὐτὰ, θὰ ἀπλώσῃ τὸ ἐπίχαρι μεγαλεῖόν τῆς ἡ γυνὴ καὶ θὰ σκορπίσῃ εἰς τὸ περιβάλλον τὴν ποίησιν, τὴν ἔξαρσιν, τὴν μεγαλοπρέπειαν. Αὕτη θὰ ἐξυπλήσῃ ψυχὰς κοιμωμένας, αὕτη θὰ θωπεύσῃ πονεμένας καρδίας, αὕτη θὰ τονώσῃ τὰ κουρασμένα πνεύματα καὶ θὰ τοῖς δώσῃ τὴν γλυκεῖαν φορὰν πρὸς πτήσεις ἐν τῷ ἀπείρῳ...

Πρὸ τοῦ γραφείου μου τὸ βαρόμετρον, σιωπηλὸς μάντις, κατέρχεται καὶ προαγγέλλει κακοκαιρίαν, κατάπτωσιν τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πίεσεως, ἀνεμὸν ἢ βροχὴν.

Τὰ σημεῖα αὐτὰ εἶναι ἀψευδεῖς ἰνδείξεις τοῦ φυσικοῦ φθινοπώρου, ἀλλὰ καὶ εἶναι ἐν ταῦτῳ οἱ χρυσοὶ ἄγγελοι τοῦ κοινωικοῦ ἔαρος.

Θ. Κ. Μ.

ΤΟ ΠΑΛΗΙΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Τοῦ πρώτου, τοῦ παλιῦ σχολειοῦ, τὸν δρόμο σὺν [περῶ,

μὲ συντριμμένη τὴν καρδιὰ γυρῶ στὰ περασμένα, σὺν ν' ἀντικρῶζω ἕνα γλυκὸ, γαλάζιον οὐρανὸ, ποῦ ἡ δύσι κάποιου ὄνειρον μου ἔχει σκοτεινιασμένα.

Στὴν πόρτα στέκω καὶ θωρῶ μὲς' στὴν αὐλὴ σὺν ξένος' γιὰ ὅλους εἶμαι τώρα πια παλιός, λησμονημένος· καὶ μοιάζω τὸν ξενιτευτῆ, ποῦ πάει στὸ πατρικὸ του καὶ βρῖσκει ξένους, ἀγνωστους, στὸ σπῆτι τὸ δικό του.

Πόσες φορὲς σ' αὐτὴν ἐκεῖ τὴ λέκη ἀκουμπισμένος στὴ μέση κάποιου ὄνειρον μου βρέθηκα βυθισμένος! καὶ τώρα, ποῦ κυλίστηκα στοῦ κόσμου αὐτοῦ τὴν πάλη, μὲ πόση ἀγάπη, σὺν περῶ, τὴν ξαναβλέπω πάλι!

Πόσα ὠραία ὄνειρα δὲν ἄκουσε ἀπὸ μένα, ὄνειρα πλάνα, ἀνώφελα, παλῆ, λησμονημένα! πόσες φορὲς στὰ λόγια μου γλυκὰ δὲν ψιθυρίσαν τὰ φύλλα τῆς, ποῦ στοῦ βορρῆ τὸ φύσημα ἐμαθήσαν!

Καὶ τώρα, σὺν τὴ μουσικὴ τὴν μακρονή, ποῦ ἀκοῦμε ἀρμονικὰ τὴν χαραυγὴ, κι' ἀκούγοντας ξυπνοῦμε, ἔτσι καὶ κάθε ἀνέμνησι, σὺν μουσικὴ ἔχει μείνει, ποῦ νέα ζωὴ στὰ ὄνειρα, στοὺς πόθους μου θὰ δίγη.

Κ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

Τὸν συνήντησα εἰς τὸ τραῦμ περιόρουτον ἀπὸ ἰδρωῖτα, ἀνήσυχον, παρατηροῦντα τὸ ὄρολόγι του. — Πολὺ φοβοῦμαι μήπως δὲν τὸ προφθάσω. — Ποῖον; — Τὸ τραῖνο. — Τρέχεις γιὰ ἐμπορικὸς ὑποθέσεις; — ‘Όχι, πηγαίνω νὰ χαιρετήσω μιὰ Χαρίκλεια. — Καὶ τί; σήμερον εἶναι τῆς ἁγίας Χαριτίνας; — Ναι καὶ ὄχι. Εἶναι δηλαδὴ σήμερον τῆς ἁγίας Χαριτίνας, ἀλλ’ ἡ Χαρίκλεια, εἰς τὴν ὁποίαν πηγαίνω, εορτάζει σήμερον.

‘Ο φίλος μου κατέβη ἀπὸ τὸ τραῦμ. ‘Αλλ’ ἡ σκέψις του ἐξηκολούθει νὰ μὲ κρατῆ ὑποχειρίον της. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπλοῦτιζα τὸ μνημονικόν μου καὶ μὲ ἓνα ἄλλον συνδυασμὸν ὀνομάτων. Εἶναι γνωστὸς ὁ ἐγκάρδιος πόθος τῶν κυριῶν καὶ τῶν κυριῶν νὰ εορτάζουν τοῦλάχιστον μιὰν φορὰν τὸ εἶος. ‘Αν ὅμως τύχη νὰ εἶχον κάποιον δύστροπον νουνόν, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν μανίαν τῶν ἀρχαίων ὀνομάτων, ἂν εὐρέθη νὰ ἔχουν κάποιον σπάνιον καὶ ἀρχαιότερον τοῦ χριστιανισμοῦ ὄνομα, καὶ φυσικὰ νὰ μὴ εὐρίσκαται τοῦτο μεταξὺ τῶν ἁγίων τῆς θρησκείας, αὐτοί, οἱ εὐτυχημένοι θνητοί, ἀντὶ νὰ χαροῦν, διότι ἡ τύχη τοῦς ἀπήλλαξεν ἀπὸ τὸσα κοινωνικὰ ψεῦδη καὶ εἰκονικότητες, τοῦναντίον λυποῦνται, παίρνουν ἓνα ἡμερολόγιον καὶ ἐγκύπτουν εἰς τὴν μελέτην του. Δὲν παρέρχεται μισὴ ὥρα καὶ τὸ πρόβλημα ἐλύθη.

‘Ονομάζεται ὁ ἱερός Χαρίλαος; θὰ εορτάξῃ τοῦ λοιποῦ τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους; ἂν ἡ κυρία λέγεται Χαρίκλεια, θὰ δέχεται τῆς ἁγίας Χαριτίνας; ἂν κάποιος ἔχῃ τὸ ὄνομα Φώτης, ἂ! αὐτὸς θὰ εορτάξῃ τῶν Φώτων; ἂν Σταῦρος, τοῦ Σταυροῦ; ἂν Χρήστος, τὰ Χριστούγεννα; Δημοσθένης, τοῦ ἁγίου Δημητρίου.

Καὶ διατί ὄχι; ‘Αφοῦ δὲν εὐρίσκαται ὄλο τὸ ὄνομά των εἰς τὰ συναξάρια τῶν ἁγίων, ἀφοῦ δὲν θέλουν νὰ εορτάσουν τῶν ἁγίων Πάντων, ποῦ ἐξάπαντος θὰ ὑπῆρχε καὶ κάποιος εἶος τοῦ ὀνόματός των, ἀρκοῦνται εἰς τὰς δύο πρώτας του συλλαβάς; ἀρπάζουν τὸν πρῶτον τυχόντα ἅγιον, τὴν πρώτην ὄσιαν, ποῦ θὰ συναντήσουν, ἀρκεῖ τὸ ὄνομά της νὰ παρεχθῆ μὲ τὸ ἰδικόν των, καὶ τὸ ἀναστηλώνουν ὡς τὸν ἅγιον, εἰς τὴν μνήμην τοῦ ὁποίου δέχονται «τὰς ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τοῦ ὀνόματός των εὐχάς».

Τὸ πρῶτον ὅμως δὲν εἶναι τόσο ἀθῶον, ὅσον κατ’ ἀρχὰς φαίνεται. Γίνεται πολλάκις φεβερὰ σκανδαλώδες, ἀφοῦ γίνεται ἀλλόκατος σύγχυσις γενῶν.

‘Αν ἡ Χαρίκλεια δανείζεται τὸ ὄνομα τῆς Χαριτίνας, ἂν ὁ Χαρίλαος τοῦ Χαραλάμπους, τὸ δάνειον αὐτὸ, ἢ συναλλαγὴ αὐτῆ, ἐπὶ τέλος εἶχε τὴν ἀγνότητα τῆς ὀμοιογενείας. ‘Αλλὰ τί σὰς λέγει ἡ αὐθαιρέσια, ὅταν εἰς Παναγιώτης αἴφνης, ἄνδρας, γένους καθαρῶς ἀρσενικοῦ, εορτάξῃ τῆς Παναγίας, ἂν ἓνας ἄγιος καὶ βλοσυρὸς Παρασκευᾶς ταυτίζεται μὲ τὴν καλλίμορφον παρθένον Παρασκευὴν καὶ ἂν κάποιον τρυφερὰ ‘Αλεξάνδρου ἀρπάζῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου ‘Αλεξάνδρου, ἂν αἱ Βασιλικαὶ εορτάζουν τοῦ ἁγίου Βασιλείου καὶ αἱ γλυκεῖαι ‘Ιωάνναι τοῦ ἐρημίτου ‘Ιωάννου;

‘Η συναλλαγὴ αὐτῆ τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς ἁγίους, τόσο ἢ μία, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἢ ἄλλη, πρέπει, ἐπὶ τέλος, νὰ παταχθῆ ἀμελιχτα καὶ νὰ ἐκλείψῃ. Κάνεις μᾶς πειὰ δὲν πρέπει νὰ ἐπισκέπτεται «ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ εορτῆς του» μὲ παρόμοιον τρόπον εορτάζοντα φίλον του καὶ οὐδεὶς πρέπει νὰ ἐνισχύσῃ τοιαύτην ὑφαρπαγὴν.

Οἱ τοιοῦτοτρόπως εορτάζοντες, ἂς παραθέτουν πλοῦσια γέσματα, ἂς προσφέρουν τσάγια, ἂς κόπτουν τούρτες; τὰ κάμνουν, διὰ νὰ μᾶς δελεάσουν. Θέλουν νὰ ἐπικαλεσθῶν τὰς εὐχάς μας; ἂς μᾶς δηλώσουν τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς των — μόνον τὴν ἡμέραν καὶ ὄχι τὸ εἶος, ἂν θέλουν νὰ τὸ κρατήσουν μυστικόν αὐτὸ — καὶ τότε προθυμώτατοι θὰ σπεύσωμεν νὰ τοὺς προσφέρωμεν τὰς εὐχάς μας καὶ νὰ ἐντρυφήσωμεν εἰς τὰ γέσματά των. ‘Αλλ’ ἐφ’ ὅσον εορτάζουν παρανόμως, ἂς μὴ μᾶς ζητοῦν συνενόχους εἰς τὴν κλοπὴν των ἐκείνην, δίδοντες ὡς πενιχρὸν μερίδιον ἐξ αὐτῆς ἐν πτι-φούρ ἢ ἐν ἡδύποτον.

— ‘Αγαπητέ μου Ροζιέ!
— Καλῶς ὄρισσε, φίλε μου!
‘Ητο ὁ κ. Ρολάνδος, πλοίαρχος πλούσιος καὶ παιδικὸς φίλος τοῦ Ροζιέ.

‘Αφοῦ οἱ δύο φίλοι ἐχαιρετήθησαν, εἰσῆλθον εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ συμβολαιογράφου.

‘Εκεῖ ὁ πλοίαρχος ἐξήγησεν εἰς τὸν Ροζιέ, ὅτι μόλις ἔφθασε πρὸ δύο ὥρων μὲ τὸ ἀεροπλοῖόν του εἰς τὸν λιμῆνα τῆς πόλεως καί, προκειμένου νὰ ἐξεφορτώσῃ ἐμπόρευμα ἐγκαίρως εἰς κάποιον μακρυνὸν λιμῆνα, ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου.

‘Αν δὲ τὸν ἀνησύχει εἰς ἀκατάλληλον ὄραν, καὶ μάλιστα τόσο βιαστικὰ, ἦτο, διὰ νὰ τοῦ ἐμπιστευθῆ ποσὸν ἐξήντα χιλιάδων φράγκων εἰς χρυσόν, χαρτονομίσματα καὶ ἄλλας ἀξίας, αἵτινα τὸν ἐβάρυνον καὶ τὰ ὅποια δὲν ἠδύνατο νὰ καταθέσῃ εἰς κᾶμμίαν τράπεζαν, διότι ὅλας τὰς εὐρὸς κλειστάς.

Καί, ἐνῶ ἔλαγεν αὐτὰ, ἐξάγει ἐν χαρτοφυλάκιον καὶ μίαν σακκοῦλαν.

— Εἶναι ἐν συνόλῳ ἐξήντα χιλιάδες φράγκα.

‘Όταν θὰ φύγω, μέτρησέ τα μὲ τὴν ὑπομονὴν σου.

— Καὶ ἀπόδειξιν;

— Βιάζομαι νὰ φύγω; δὲν προφθαίνω νὰ τὴν πάρω, ἀλλὰ καὶ σὺ δὲν εἴμπορεῖς νὰ μοῦ τὴν δώσῃς, ἂν δὲν μετρήσῃς τὸ ποσόν. Στείλέ μὲ τὴν αἴθριον εἰς τὴν πόλιν, ποῦ καταστύνομαι.

Καὶ ὁ πλοίαρχος ἔδωσε τὴν διεύθυνσίν του. Μετ’ ὀλίγον τὸν ἀπεχαιρέτησε καὶ ἀναχώρησεν.

‘Όταν ὁ Ροζιέ ἔμεινε μόνος, ἤρχισε νὰ μετρᾷ μὲ ὑπομονὴν τὸ χρέμα, ποῦ τοῦ ἐνεπιστεύθησαν τὸ εὖρον ἀκριβῶς ἐξήντα χιλιάδες φράγκα. ‘Επειτα ἐπῆρεν ἐν χαρτοσημασμένον φύλλον χάρτου, ἐξ ἐκείνων, ποῦ φέρουν ἐντυπὸν τὴν εἰσιγραφὴν: «ἀπόδειξις παραλαβῆς», καὶ ἐβύθησε τὴν πέννιαν του εἰς τὸ μελανοδοχεῖον, διὰ νὰ γράψῃ τὴν ἀπόδειξιν, ποῦ θὰ ἐστειλε τὴν ἐπαύριον.

‘Εξαφνα καταλαμβάνεται ὑπὸ ἐξάψεως; μαῦραι σκέψεις περνοῦν ἀπὸ τὸν νοῦν του. Αἱ ἐξήντα χιλιάδες εἶναι μία περιουσία δι’ αὐτὸν καὶ διὰ τὴν οἰκογενεῖάν του. ‘Αν εἶχε τὸ ποσόν αὐτὸ, ἐσώζετο, ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ κατακρατήσῃ; ἐπετρέπετο εἰς ἓνα Ροζιέ;

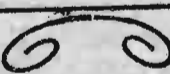

Τὴν ἐπαύριον τὸ πρωῖ, ὅταν ἐμβῆκαν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ροζιέ, τὸν εὖρον νεκρόν; εἶχεν αὐτοκτονήσῃ; μία σφαῖρα εἶχεν ἐνοσηνωθῆ εἰς τὸν κορτάφον του.

‘Επὶ τῆς τραπέζης του, ἐπὶ χαρτοσημασμένον χάρτου, φέροντες τὴν ἐπικεφαλίδα: «ἀπόδειξις παραλαβῆς», εἶχε χαράξῃ ἰδιωχείως εἰς τρεῖς γραμμὰς, ὅτι αὐτοκτονεῖ, ἐπειδὴ ὑπέφερε καὶ οἱ ζῆτεῖ συγγνώμην παρ’ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἠδίκησεν.

(Henri Barbusse)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

✧ ‘Ιδού ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔκαμα ὅσον καλὸν ἠδυνάμην, οὐχὶ ὅμως ὅσον ἠθέλον νὰ τῷ κάμω. ‘Ο ἄνθρωπος οὗτος διατίναται, ὅτι τὸν ἐβλαψα.

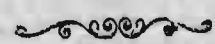
✧ Τὸ νῆμα, τὸ συνδέον φιλίας διαρρηγείσας, εἶναι ἱστὸς ἀράχνης.

✧ ‘Όταν μᾶς μακολογῶσιν ὀπισθὲν μας, ὑπάρχει πάντοτε ποιὰ τις ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν δὲν τολμῶσι νὰ εἰπωσιν ἐνώπιόν μας. ‘Ας μάθωμεν νὰ διακρίνωμεν τὴν ἀλήθειαν ταύτην καὶ ὅσον πικρὰ καὶ δυσάρεστος καὶ ἂν εἶναι, προσπαθήσωμεν νὰ ἐπαφεληθῶμεν, ὥστε πρέπει νὰ βαινῶμεν γενναίως μέχρι τῶν καθ’ ἡμῶν μακολογιῶν.

✧ ‘Η ὁμολογία τῆς διαψεύσεως τῶν ὀνειρῶν ἢ τῶν ἐλπίδων μας, εἶναι ὁ μόνος τρόπος, δι’ οὗ ἢ φιλοτιμία μᾶς ἐπιτρέτει νὰ ὁμολογήσωμεν τὰ σφάλματά μας.

✧ Τὸ ὕψος τῆς ὑπακοῆς ἐγκρατεῖ ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ συναινέσει.

✧ Οἱ γέροντες, μὴ δυνάμηναι πλέον νὰ μάθωσιν, ἀναμασσῶσιν ἀδιακόπως τὰς παλαιὰς των ιδέας.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΠΟΙΝΗ

‘Ο κ. Ροζιέ μὲ μικρὰ βήματα διήλθε τὴν μικρὰν πλατείαν, ἢ ὁποία ἐχώριζε τὸ γραφεῖον ἀπὸ τῆς οἰκίας του.

‘Ο ἥλιος ἔβρινα πρὸς τὴν δύσιν καὶ ἐσκόρπιζεν εἰς τὸν ὀρίζοντα ποικιλώτατα χρώματα καὶ ἐπὶ τῶν ὕλων θαυμασίας ἀνταλλαγῆς.

‘Ο Ροζιέ ἦτο ὁ μόνος συμβολαιογράφος τῆς μικρᾶς γανθίλου του πόλεως, ἄνθρωπος χαίρων πολλὴν ἐτόληψιν καὶ ἐμπιστοσύνην.

‘Εβράδιζε βραδέως καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐστηρίζετο εἰς τὸ μπιστοῦνί του ‘Η ἡλικία — ἦτο περὶ τοῦ ἐξήντα ἔτων — τοῦ ἔφερε τοὺς ρευματισμοὺς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἠνωχλεῖτο. ‘Εν τούτοις, ἦτο φιλομειδής, πρὸ πάντων ὅταν συνηντᾶτο μὲ τοὺς διαβάτας, οἱ ὅποιοι ὄλοι τὴν ἐγνώριζον καὶ τὸν ἐτίμων.

Καθ’ ὁδὸν συνηντήθη μὲ ἓνα χωρικόν, ἐνὰ ὑπάλληλον καὶ ἓνα τραπέζιτην; καὶ οἱ τρεῖς ἀπεκαλύφθησαν μὲ σεβασμόν. ‘Ο κ. Ροζιέ ἦτο τίμιος καὶ πλούσιος ἄνθρωπος.

‘Ο συμβολαιογράφος ἐμβῆκε σπῆτι του. ‘Ο θυρωρὸς του ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ὁ Ροζιέ κατηνύθη εἰς τὸ ἰδιαιτέρον δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἦτο δι’ αὐτὸν ἀναπαυτήριον καὶ γραφεῖον.

‘Όταν ὅμως ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιον ἐκείνο καὶ ἔμεινε μόνος, ἔπαυσε πλέον νὰ μειδιᾷ. ‘Εκάθησεν ἐπὶ μιᾶς καθέδρου πλησίον τοῦ γραφείου του, ἐστήριξε τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν. ‘Ητο σκυθρωπότατος, περίλυπος, ἀπελπισ; ἀπὸ τὰ μάτια του ἐστάλαζον δάκρυα. ‘Η θλίψις του ἦτο ἀπερίγραπτος.

‘Εξο ἡ φύσις ἦτο χαρίσσσα καὶ γλυκεῖα; αἱ ἀρχαὶ τοῦ φθινοπώρου εἶχον ἐκχῶσει εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν μιὰν θερμοκρασίαν ἠθυκαθῆ καὶ εἰς τοὺς κήπους τὸ πρᾶσινον πρὸς τὸ χρυσοῦν τὰ χρώματα συνεισέχοντο εἰς ἀδομήτους ἀρμονίας.

Τὰ περιβάλλοντα θέλητρα δὲν ἀπέσπων τὴν θλίψιν τοῦ Ροζιέ, τοῦναντίον μάλιστα τὴν ἐπιῦξανον.

‘Η θλίψις του αὐτῆ προήρχετο ἀπὸ τοὺς ρευματισμοὺς; ‘Όχι βεβαίως, διότι εἰς μιὰν στιγμὴν ἐξάψεως ἤρχισε νὰ βαδίξῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του.

‘Εξαφνα, ἐνῶ ἔστρεψε τὸ βλέμμα διὰ τοῦ παραθύρου εἰς τὸν κῆτον, βλέπει δύο γυναῖκας τοῦ ἰδίου σχεδὸν ἀναστήματος καὶ μὲ ὁμοιότητα ἀδελφῶν. ‘Ησαν ἡ ‘Αννα, ἡ γυναῖκά του, καὶ ἡ ‘Ελένη, ἡ κόρη του.

‘Ο Ροζιέ ἐμοίραζεν ὄλην τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰ περικληθῆ ἢ καρδιά τῶν ἐξήντα ἔτων του, μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν τρυφερῶν ὑπάργξεων μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι τοῦ ἐγλύμαιναν τὴν ζωὴν.

— Τί δυστυχία! ἐπιθύρισε; τὰ δύο αὐτὰ πλάσματα θὰ εὐρεθοῦν αἴθριον εἰς τὴν φρικτὴν κατάπτωσιν! ποῖος νὰ τοῖς λέγῃ, ὅτι θὰ γνωρίσουν τὴν μεγαλειότεραν πτώχειαν!

‘Όπως, ὁ Ροζιέ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἦτο πτωχός. ‘Όλη του ἡ περιουσία εἶχε χαθῆ μὲ ἓνα μυστηριώδη τρόπον, γνωστὸν πολὺ εἰς ὄλους, ποῦ πλησιάζον τὸ χρηματιστήριον. Β βεβαίως τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὲν ἦτο γνωστὸν, ἀλλ’ εὐθὺς θὰ ἐγίνετο. ‘Ω; παρυσιάζετο κάποιον ληξιαρχεῖος ἀπαίτησις, καὶ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τὴν πληρώσῃ, εὐθὺς θὰ ἀπεκαλύπτετο ἡ πτώσις τοῦ Ροζιέ, ὁ δὲ συμβολαιογράφος θὰ ἔχανεν εὐθὺς τὴν θέσιν του, τὴν τιμὴν του, τὴν ὑπέληψιν.

‘Εφρόντισε νὰ εὖρη τρόπους ὑπεφυγῆς καὶ σωτηρίας. ‘Αδύνατον. Τὰ ἀπωλεσθέντα χρήματα δὲν ἀνακτιῶνται ὅταν τις εἶναι ἐξήντοια ἔτων καὶ ἔχῃ καὶ ρευματισμοὺς! Οὐδεμίαν ἐβλεπε διεξοδόν.

Τὸ βράδυ ἐκείνο ἦτο προσκακλημένος αὐτός, ἢ γυναῖκά του καὶ ἡ κόρη του εἰς κάποιον φιλικὸν γεῦμα.

‘Εκείνος ἀπεποιήθη νὰ ὑπάγῃ προφασισθεὶς τοὺς ρευματισμοὺς του, ἀλλὰ εἰσισε τὴν γυναῖκά του καὶ τὴν κόρην του νὰ μὴ ἀρηθθοῦν. Πραγματικῶς ἐμει αἱ ἔφυγαν καὶ οὐδὲς ἔμεινε μόνος. Μάλιστα ἔδωσε καὶ εἰς τὸν ὑπερήτην του τὴν ἄντλιν νὰ ἀπομακρυνθῆ.

‘Η οὐ περὶ τοῦ ἡ ὀγδόῃ ἐσπερινῇ ὥρᾳ, ὅτε κρούουν εἰς τὴν ἐξώθυραν τοῦ κ. Ροζιέ.

‘Επειδὴ δὲν ὑπέρχε κάποιος ἄλλος, ἔσπευσεν αὐτὸς ν’ ἀνοίξῃ.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΝΔΡΟΠΟΙΗΜΕΝΑΙ

Με περιέργειαν παρατηρούμεν και αναφέρομεν πελάκις, ότι η γυναίκα ήρχισαν επίκει δύνως να...

Και ταύτα μὲν συμβαίνοντα παρ’ ἡμῖν. Ἄλλα πρὸ τῆς παρ’ ἡμῖν ἐμφανίσεως τῆς γυναι...

Θέλτε να φυλλομετρήσωμεν τὰς ταξιδιωτικὰς ἀναμνήσεις μερικῶν ἐξερευνητῶν ;

Ἐγὼς ἐξ αὐτῶν μᾶς λέγει, ὅτι κάπου εἰς τὴν ἀνατολήν εἶδε τρεῖς γυναῖκας ἐν πλήρει καυστικῷ...

Ὁ ἴδιος ἀναφέρει, ὅτι εἰς τὰς Ἰνδίας παρετήρησεν εἴκοσι γυναῖκας νὰ σύρουν βαρῦτακτον ὀδο...

Ἄξιωμα ἀπαράβατον εἰς τὰ μέρη ταῦτα εἶναι, ὅτι ὁ ἀνὴρ θεωρεῖται προωρισμένος μόνον δι’ ἐρω...

— Ἐνῶ οἱ ἄνδρες διασκεδάζουν.

Εἰς τὴν Ἀφρικὴν κυρίως ἀπαντῆ ἡ μεγαλειτέρα νοσηρότης τῶν ἀνδρῶν καὶ ἡ ἀνδροποίησις, οὕτως...

Εἰς τὸ Σουδάν π. χ., εἰς τὸ Κόγγον, αἱ γυναῖκες σκάπτουν, καλλιεργοῦν, ἐπιβλέπουν τοὺς ἀπεράν...

Δὲν εἶναι δύσκολον καὶ εἰς τὰς δυτικὰς Ἠνωμ. Πολιτείας τῆς Β. Ἰ. Ἀμερικῆς νὰ συναντήσετε γεωργούς, κτηνοτρόφους, δασοφύλακας ἢ καὶ τε...

Εἰς τὰς νήσους Φίτζη καὶ Τοναματεῦ τοῦ Εἰρ. Ὠκεανοῦ ἀτρόμητοι ἄλιεῖς, πρὸ πάντων τῶν κο...

— Ὅπου δὲν ὑπάρχουν ἄνδρες.

Καὶ τώρα, ἂς μεταβῶμεν εἰς χώραν, εἰς τὴν ὁποίαν πληρῶς αἱ γυναῖκες εἶναι ἐπαγγελματίαι καὶ βιοπολισταί.

Πρόκειται διὰ τὴν Δημοκρατίαν τῆς Παραγουάης τῆς Ν. Ἀμερικῆς, ὅπου οἱ ἄνδρες δὲν εἶναι πλέον νοθηροὶ ἢ φυγόπονοι, ἀλλὰ... δὲν ὑπάρχουν.

Τῷ 1865 ἀγροὶς καὶ αἰματηρότατος πόλεμος ἐξεράγη μετὰ τὴν Παραγουάης, Οὐραγουάης, Βραζιλίας καὶ Ἀργεντινῆς, διαρκέσας πέντε ὀλόκληρα...

ξένων μεταναστῶν, ὁ ἄρσενικός πληθυσμὸς ἐξακολούθει πολὺ νὰ καθυστερῇ κατ’ ἀριθμὸν.

— Εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Παραγουάης.

Φθάνετε εἰς τὴν Ἀνάληψιν, τὴν πρωτεύουσαν τῆς Παραγουάης. Ὅλη ἡ κίνησις τοῦ μεγάλου σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ βλέπετε νὰ γίνεται ἀπὸ γυναῖκας.

Περναῖτε τὸν σταθμὸν. Οἱ δρόμοι τῆς πόλεως, οἱ περισσότεροι, χωρὶς λιθόστρωσιν, εἶναι διαρκῶς καθαροὶ ἀπὸ τοὺς ἀγροπνοῦντας θηλυκοὺς ὀδοκαθαριστάς.

Προχωρεῖτε εἰς κάποιον πλάγιον δρόμον. Συναντᾶτε ἐκεῖ ἀπέραντον σφαγεῖον, τοῦ ὁποῦ το προσωπικὸν ἀποτελεῖται ἀπὸ καταιματωμένας γυναῖκας.

Εἰς τοὺς ἀγροὺς γυναῖκες ἀροτριοῦν, φροντίζουν τὰς μεγάλας βαμβικοφυτείας, βόσκουν ἀπειροπληθεῖς ἀγέλας ἢ ἐπιστατοῦν εἰς τὸν θερισμὸν καὶ τὴν συλλογὴν ποικίλων γεωργικῶν προϊόντων.

Εἰς τὴν Δημοκρατίαν τῆς Παραγουάης αἱ γυναῖκες ἐργάζονται καὶ οἱ ὀλίγοι ἄνδρες τῶν καταγίνονται μόνον εἰς τὴν... πολιτικὴν.

— Καὶ ἓνα ἀντίθετον.

Τὸ ἐναντίον συμβαίνει εἰς τὰς νήσους Βερμεί, πλησίον τῶν νήσων Τοναματεῦ. Ἐκεῖ αἱ γυναῖκες ἀπεμάκρυναν τοὺς ἄνδρας ἀπὸ πάσης πολιτικῆς ἀσχολίας, καὶ αὐταὶ καὶ μόναι ἀνέλαβον τὴν διοίκησιν καὶ τὴν διπλωματικὴν διακυβέρνησιν τῆς πατρίδος τῶν. Πόσαι, ἄρα γε, νὰ τὰς ζηλεύουν !

ΑΝ. Φ. ΔΕΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡΧΑΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ :

Ἐρωτικόν.

‘Ολα μαζὺ τ’ ἀστέρια, ὠραῖό μου ἀστέρι, ποῦ λάμπουνε στὰ ὕψη, σὰν βλέπω στὴ ματιὰ σου, ποθῶ σὺρανὸς νὰ γείνω κι’ ἀπ’ ὅλα μου τὰ μέρη νὰ βλέπω, μὲ μυριάδες ματιῶν, τὴν εὐμορφιά σου !

ΒΙΩΝΟΣ :

Ἡ προσευχὴ τοῦ ποιμένου.

Ψηλὰ σὲ βλέπω, ἄστρο χρυσὸ τῆς Ἀφροδίτης, μὲ λάμπ’ ἐστὶ τὴ νύκτα τὴ κυανῆ στολίζεις... Τὴν ἄν σὲ σβῆ ἢ σελήνη μὲ τὴν ἀναλαμπὴ τῆς, σὰν ἄνση, σ’ ὅλα τὰσπρα εὐὸ θὰ ξεχωρίζεις. Σὲ χαιρετῶ, τῆς δύσεως ἄστρο ἀγαπημένε, στὰν χαθῆ ἢ σελήνη, τὴ λάμπει σου γυροῦ... Νυχτερινὸ τραγοῦδι κρυφὰ νὰ πῶ πηγαίνω, βοσκὸς ἐρωτευμένος, σ’ ἐκείνη, ποῦ λατρεύω. Δὲν μελετῶ νὰ κόμω κλεψιά ἢ ἄλλο κρῖμα, διαβάτη δὲ θὰ βλάρω... Μὰ τρέμει ἡ καρδιά μου.

Μὲ φῶς ὀδήγησέ μου τὸ φοβισμένο βῆμα, ἄστρο ἐρωτευμένο, μονέχη συντροφιά μου !

Α. ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

ΔΙΑ ΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ

βιβλία ἀναφέροντες εἰς τὸ μειοῦμεν τὸ γεγονός τῆς σπουδῆς, τὴν ὁποίαν ἔχουν οἱ μαθηταί, ὡς ἀπαλλαγῶσι τῶν βιβλίων, τὰ ὁποῖα τοὺς ἐθροσαν πειραματικῶς ἐπὶ ἓν ἔτος. Ἡ σπουδὴ αὕτη πρὸς πώλησιν εἶναι χαρακτηρι...

Τὸ πρῶγμα, ἐκτὸς τῆς αἰσθηματικῆς καὶ τῆς πνευματικῆς ἀπόψεως, παρουσιάζει καὶ ἄρκετὰ σοβροὺς κινδύνους. Ὁ πωλὼν τὰ βιβλία τοῦ μαθητῆς, ὃν μόνον ἀποξείσθαι τελεῖ ὡς τῶν ἀναμνήσεων γλυκυτάτης ζωῆς ὃν μόνον διαρρηγνύει...

Ἡ πώλησις ὁμοῦ καὶ ἡ ἀγορὰ μεταχειρισμένων βιβλίων στυγεράτα καὶ τὸν κίνδυνον τῆς μεταδόσεως φοβερωτάτων νόσων. Εἶναι γνωστὸν τὸ τί μᾶς ἀπεκάλυπεν ἡ ἐπιστημονικὴ ἐρευνα ὡς πρὸς τὰ μικροβία. Ταῦτα εὐρίσκει οὐ μόνον φλ ξένους τὰ βιβλία, καὶ δὴ τὴν δ ξιάν κάτω γωνίαν τῶν σελίδων τῶν, τὴν ὁποίαν ὑπάρχει ἡ κακὴ συνήθεια νὰ βρέχουν μὲ τὸν σελον διὰ τῶν δαυτῶν πολλοὶ ἀναγνώσται.

Πολλοὶ νόσοι δύνανται νὰ εἰσχωρήσωσιν εἰς ὑγείαν οἰκογένειαν διὰ τῆς εἰσεόδου ταύτης καὶ νὰ ἐκτελέσωσι τὸ λυγρὸν ἔργον τῶν.

Πρέπει νὰ ἐπ φεύγωμεν τὰ μεταχειρισμένα καὶ ἐξ ἀγνώστου προερχόμενα βιβλία, ὅλλ’ ὅν ποτε παραστῆ ἀνάγκη, δύναται τὸς κίλλιστα νὰ προφυλαχθῆ, εἰσῶγον εὐτὰ εἰς ἀπ. λυμαντικὸν κλίβανον. Ἐπίσης πρέπει νὰ ἔχωμεν ὡς ἀρχὴν σταθεράν καὶ ἀπαραίτητον : εὐτε νὰ δινεῖζώμεθα, οὕτε νὰ δανεζώμεν βιβλία καὶ περιοδικὰ, ἀφοῦ διὰ τοῦ δανεισμοῦ τούτου ριπτόμεθα εἰς μεγάλους κινδύνους.

ΑΙ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑΙ

εὐρίσκονται κατ’ αὐτὰς εἰς τὰς μεγαλειτέρας τῶν ἀσχολίας. Μεταμορφώνουν τὴν περιβολὴν τῶν, τὴν κατοικίαν τῶν, τὰ πάντα. Πρέπει ὅλα τὰ θερινὰ νὰ μεταβληθῶν εἰς φθινοπωρινὰ καὶ χειμερινὰ, πρέπει νὰ κρυφθοῦν βαθύτατα τὰ διαφανῆ τὰ ἀραχνεῦσαντα ἐιδύματα, καὶ νὰ ἀντικατασταθοῦν μὲ μάλλινα βαρῦτερα καὶ σμιερά τὰ παρτεσοῦ ἐξοσκονίσθησαν πρὸ πολλοῦ καὶ τῶρα ἤλθεν ἡ αἰσιρὰ τῶν ἀνωφερῶν θ’ ἀποκινύξουν τὴν ναφθαλίνην τῶ μετ’ ὀλίγον αἱ γούναί... Ἄλλ’ ἐκτὸς αὐτῶν, τὸ ἀπαρατὴν καὶ τὸ σπ’τι θὰ λάβῃ γέαν ὄψιν. Εἶχεν ἀφήσει τὰ παραπετάσματα, εἶχεν ἀπεδυθῆ τὰ χαλιὰ, εἶχεν λυθῆ αἱ θερμάστραι. Τώρα ὅλ’ αὐτὰ θὰ ἐπαέλθουν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν, θὰ στρωθῆ τὸ σαλονάκι, θὰ ξεσκονισθῆ τὸ πιάνο καὶ θὰ ἐτοιμασθῆ καὶ τὸ μικρὸ τραπεζάκι, τὸ ὁποῖον θὰ συγκαντρῶσῃ τοὺς μπριδξέρ καὶ τοὺς ποκερίστ.

Αἱ οἰκεδίσπειναι κατ’ αὐτὰς εἶναι πολὺ ἀνηχολημένα.

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἀγριεμένη θάλασσα, πῶς μοιζίζεις τὴν ψυχὴν μου ! Πῶς συχνοαναδέρνεται καὶ σὲ ἀφροὺς ξεσπᾶς ! Ὅπως αὐτὴ σὲ δειρνα, ποῦ φθαίρουν τὴ ζωὴν μου... Δυστυχημένη θάλασσα, μὴν τύχη κι’ ἀγαπᾶς ;

ΣΤΟΥΣ ΒΡΑΧΟΥΣ

Βράχοι, ποῦ τόσο σὰς κτυπῆ τὸ κῆμ’ ἀγ. τιμμένο, ὡς πότε θὰ ἀντέχτε καὶ δὲν θὰ ραγιοθῆτε ; Σιγήθη, ποῦ συχνοβράχθεθε μὲ δειρνα φλογισμένο, δὲν θ’ ἀποκάμετε καὶ οἶτε καὶ δὲν θὰ μαρανθῆτε ;

ΘΕΟΓΝΙΣ

© ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ ©

ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ *

9

(συνέχεια από σελ. 61)

— Έλα να τās ίδης, απόψε έχομεν συνέχεια, οί φίλοι μου δέν έφυγαν, θά μείνουν έδω και σέ λιγάκι θά πάγω να τούς άταμάσω. Άν θέλεις, έλα, θά είμεθα στο Ροαγάλ, θά εύχοριστηθής.

— Δέν σου τó υπόσχομαι.

— Ούφ, κουτέ!

— Καληνύκτα, Πώλ.

— Όχι: καλη-ύκτα, ώριβουάρ.

Ό Ζάρας έπέρασε πλέον από τόν κήπον και ήτο εις τόν δρόμον, διευθυνόμενος εις τó κλούπ. Ό Πώλ με βήμα σαλευόμενον και παραπατών, τó όποιον όμως προσεπάθει να κίμη σταθερόν και εύθυμέν, άίεθη τās όλίγας βαθμίδας τής εισόδου και έπήγε να συναντήση τήν μητέρα του.

Η κυρία Άκάνθου έμειεν άκόμη εις τó μικρό σαλονάκι εν τώ μεταξύ είχε σημάει και με τήν ύπηρέτριαν έκάλεσε κάτω τήν δεσποινίδα Δάφραν να καταβή.

Η Σιμένη είχε λησμονήσει πια τήν συνάντησίς της με τόν Ζάραν και τά φιλιά του, τώρα έπαιζε τó πρόσωπον τής οικοδεσποίνης.

— Μητέρα, τής λέγει ό υίός της, άφού τήν έπλησίασεν, έχω να σου ζητήσω μιá χήρι.

— Τι πράγμα πάλι;

— Απόψε είναι άνάγκη να βγω έξω.

— Μα! δέν σου έφθασε τόση διασκέδασις;

— Τι να κάμω; μερικά από τούς φίλους μου, που ήλθαν άπ' τήν Πόλι, έμειναν και συμφωνήσαμεν να τούς συντροφεύσω. Πρέπει να είμαι κáνεις περιποιητικός στους φίλους του.

— Πήγαινε, μα να προσέχης να μὴν κρυώσης, κάνει άκόμη ψύχρα, πάρε και τó παρτεσου σου.

— Κατά, ήθελα και κάμ άλλο...

— Σάν τί; να πώ κáνενα ψέμμα στον πατέρα σου ξανά;

— Αυτό βέβαια θά τó κάμης και χωρίς να σου τó πώ, ξεύρεις... θέλω μερικούς ποράδες.

— Τι; έ-ελεείωσα; ή τριάντα λίρες, που σου έδωσα χθές;

— Όχι... και άλλο έγινε... τās έδάεισα σέ ένα φίλο μου... και τώρα έχω άνάγκη από μερικά χρήματα άκόμη.

— Πολύ γρήγορα άρχισες να κáνης τόν τοκιστή. Και μπορώ να μόθω για πόσες μέρες τά δάνεισες;

— Μητέρα, άφ' ότα αυτά και πέ μου θά μου δώσης παράδες τώρα ή όχι;

— Δέν πιστεύω να σου χρειάζωνται πολλά πέντε λίρες σέ φθάνουν, δέν είναι έτσι;

— Τι έκαμε λέει; από πότε έγω θά βγαίνω χωρίς δεκάρα στην τσέπη; Δός μου απόψε πένητα λίρες, μητέρα, και σου υπόσχομαι πώς αύταις ής μέρες δέν θά σου ξαναζητήσω.

Η κυρία Άκάνθου δέν άπήντησε, δέν είχε τήν δύναμιν ν' άρνηθής. Άλλ' ένδομύχως έλεγεν:

— Είναι νέος, αν δέν διασκεδάση τώρα και αυτός, πότε θά τó κάμης;

— Έλα, μητέρα, βιάζομαι, επανέλαθεν ό νέος, βλέπουν και έννοών τήν άδυναμίαν τής μητρός του εις τó να τόν ένα τιαθής.

Έκείνη έσηκώθη, έτρεπε να υπάγη εις τó δωμάτιον τής τουαλέτας της, δια να τού δώση χρήματα.

Τήν στιγμήν εκείνην ένεφανίσθη εις τήν θύραν τής αίθούσης ή Δώρα χλωμή, συισταλμένη, αιδήμων.

Όταν τήν είδεν ή κυρία Άκάνθου, έξηφανίσθη άλλ' εύθύς ένεθυμήθη, ότι τήν είχε καλέσει.

— Βεβαίως θά είναι αυτή, έσκέφθη.

Έπειτα με προστακτικόν ύφος, ύφος οικοδεσποίνης, ή όποία προσπαθεί να συγκρατήση τήν έκφρασίαν έπιρροήν της, έφώναξεν:

— Είσαθε σεις; λοιπόν, μείνε έδω και περιμένε με, τώρα έρχομαι.

Η κόρη έκαμεν εν άκόμη βήμα πρ'ς τήν αίθουσαν, ένφ ή Σιμένη έξήρχετο βραδέως, δια ν' άναβή

εις τόν θάλαμόν της. Έπρόκειτο να φέρη τά ζητηθέντα χρήματα εις τó παιδί της.

Έκείνος, έξηλωμένος εις μιαν πολυθρόναν, με τά πόδια έμπρός τεταωμένα, με τó κεφάλι βαρύνον προς τó στήθος και με τά μάτια βυρκαωμένα από προσηγηθείσαν νευρικήν διέγερσιν, εύρίσκετο υπό τήν έπιρροήν άκόμη του ποτού και ή ζσηρότης του ή ώχρα έξευόμιναν από τά δάκτυλά του, τά όποία έτυμπάνιζον επάνω εις τά χέρια τής πολυθρόνας κάτσιο ρυθμό του σαντιάν.

Έξαφνα, ώσάν ή μελανή σκιά να τόν ήρέθισεν, έσήκωσε τó κεφάλι του και παρατήρησε τήν κόρην.

Η λευκότης του προσώπου της, ή κανονικότης των χαρακτηριστικων της, τó εύθυμέν της άνάστημα, τού έδόνθησε τά έξηνηλημένα νεύρα και, συνεχίζων τó λεξιλόγιον, που ειχεν έξαντλήσει εις άλλο περιβάλλον, τής λέγει:

— Όραία μου δεσποινίς, είμπορείτε να καθήσετε κάπου, έγω τουλάχιστον σά; προτινών τά γόνατά μου, για καρτίσια τόσον εύμορφα σάν και σέ...

Η κόρη εις τó άκουσμα αυτών των λέξεων έξανέστη. Αυτό λοιπόν ήτο τó σπίτι, εις τó όποιον κατέφυγεν, αυτή ήτο ή πατρική οικογένεια του Άκάνθου, όπου αί πρώται φράσεις, τās όποιās ήκουσεν, ήσαν ύβρις και προσβολή εις τήν αιδώ και τήν σεμνότητα;

Ό πεπορωμένος νέος ούδέ καν τó περιβάλλον έσεβάσθη, ούδέ καν τó πένθος τó βαρύν τής κόρης τó όποιον αύτη έφερε, δέν τόν άνεχαίτισε καν ή ιδέα, ότι ή κόρη εκείνη δέν ήτο σαμπάνια του εί'ους, που ειχε περιγραφεί προδ όλίγου αυτός, αλλά νέα οικογενείας, με άγωγήν, με ιδανικά με παραδόσεις.

Η Δώρα ήσθάνθη βαθύτατα τήν προσβολήν και, προς στιγμήν, ειχε τήν δύναμιν και τόν πόθον να τιμωρήση τόν ύβριστήν, άλλ' έκρατήθη.

Άκόμη δέν ειχον παρέλθει ούτε δύο ώραι άφ' ότου έφθασεν εις τó σπίτι εκείνο και να δημιουργήση σκάνδαλα και έπισόδια; θά ήτο τούτο φερόν. Κατέπτε τήν προσβολήν και έπροτίμησε να σιγήση, ορίπουσα τά βλέμματα μακράν από τόν ειδεχθή νέον.

Έκείνος είδε τήν στάσιν της και με μασσημένα λόγια τής ειπε:

— Σέ βλέπω πολύ άκατάδεχτη, βέβαια ξεύρεις πολύ καλά, ότι έδω δέν ήλθες, παρά για να ύπακούης.

Είτε δότι τά λόγια του Πώλ έλέχθησαν κατά τρόπον άκατάληπτον, είτε διότι ή Δώρα δέν έπρόσεχεν εις τόν νέον, αύτη δέν τά ήκουσε και συνεπώς δέν άπήντησεν, ούδ' έταρχήθη περισσότερον.

Έξ άλλου εκείνος, όνειροπολών όργια ή μάλλον συνέχισιν όργίων, και άνσμένων τά χρήματα, που θά του έφεραν ή μητέρα του, δέν έδωσε πλειοτέραν προσοχήν εις τήν στάσιν τής κόρης, και μάλιστα κατελήφθη από τήν νευρικήν νύρκην, ή όποία έπακολουθεί τήν κραυπάλην, έρριψε πά'ιν βαρύν τó κεφάλι εις τó στήθος και ήρκέσθη μόνον να ψιθυρίση:

— Άγριοκάτσιο! έτσι είναι όλες στην άρχή. Έξηκολούθησε να ύποτονθορίζη τόν σκοπόν του, ό όποιος έδύμβει άκόμη εις τόν εγκέφαλό του.

Παρήλθον μερικά λεπτά άγωνίας δια τήν κόρην και δια τόν νέον, ή μὴν άνέμενε τήν κυρίαν Άκάνθου, δια να σωθής άπ' εκείνην τήν φοβερήν γειτονίαν, αυτός δέ, δια να πάρη τά χρήματα και να φύγη, προτού έλθη ό πατέρας του. Τέλος, ό Πώλ, νομίζων, ότι θά έπιταχύνη τó γεγονός, έσηκώθη, δια να φθάση τήν μητέρα του. Δητυθύνθη προς τήν θύραν τής αίθούσης. Τότε ήσθάνθη, ότι τά γόνατά του δέν ήσαν και πολύ πρόθυμα εις τά να τόν ύπακούσουν, εν τούτοις, έπεβλήθη εις τά νεύρά του, έτανύθη, διώρθωσε τόν λαιμοδέτην του, διηθήτησε τά μανικέτια του και έρριψε μιá ματιά εις ένα παρακείμενον καθρέπτην. Φαίνεται, ότι ήχηροιστήθη από τήν εικόνα του και τó μειδίαμα έπήνηθησεν εις τά χείλη του.

Δια να έξέλθη, έπρεπε να πράξη προδ τής νέας, έμπρός άπ' τó «άγριοκάτσιο» τó έκαμεν υπερωπικώς και έστρεψε τó βλέμμα έπηρμένον προς τήν κόρην. Άλλ' εύθύς ό τόνο: εκείνος του βλέμματος του κατέπεσε, κήτι τι, ως μαστίγημα τόν ήνάγκασε να ταπεινωθής και τι τόν υπεχρέωσε να συνέλθη και να έξυπνήση από τήν ζάλην του.

Ητο άρα γε, τó βλέμμα τής νέας, ήτο ή καλύτερή της ή ό τι άλλο; Έν πάσει περιπτώσει ό Πώλ Άκάνθος εύρισκεν εις τήν κόρην, που συνήντα τώρα, και έξαιρετικόν, τó όποιον δέν ειχον «ή σαμπάνια» του, άλλ' ούτε και αί διδασκάλισσαι, που ειχε κατά καιρούς φιλοξενήσει τó σπίτι τους.

Έν πάση περιπτώσει τó πράγμα ήτο και στιγμιαίον, ή συγκίνησις παροδική και ό Πώλ εύρέθη έντός μιās στιγμής εις τόν διέδρομον. Έκεί συνηντήθη με τήν μητέρα του. Δέν έλάβε τόν κόπον να όμιλήση πολλά, έπήρε δέκα πεντόλιρα χαρτονομίσματα, έφόρεσε τó καπέλλο του και διηυθύνθη προς τήν έξοδον.

Έφρόντισε μόνον να είπη:

— Μητέρα, κύσταζε να τά καταφέρω με τόν μπαμπά, πέ του κáνενα ψεμματάκι.

Η μητέρα, άφού έξεπλήρωσε τήν έπιθυμίαν του παιδιού της και τόν είδε με αυταρέσκια να άπομακρύνεται και να καταβαίνει τήν μαρμαρίνην σκάλαν, έμβήκεν εις τó σαλονάκι, όπου έπεριμένεν ή Δώρα. Τήν είδε να μένη όρθία άκόμη και έξεπλάγη.

— Πώς; άκόμη στέκεις όρθή; έλα, κάθησε κοντά μου.

Η δεσποινίς Δώρας έπλησίασε.

— Κάθησε έδω κοντά μου, δεσποινίς, βεβαίως θά είναι ή πρώτη φορά, που άναλαμβάνεις καθήκοντα εις ξένο σπίτι, μη άνησυχής όμως, δέν είναι πολύ δύσκολον αυτό τó πράγμα.

— Κυρίως, γ φορίζετε, ότι χθές, άκόμη έχασα τόν πατέρα μου και ότι ποτέ δέν θά έδέχεται...

— Μη συγκινήσαι, διέκοψεν ή κυρία Άκάνθου, αυτά άνήκουσιν εις τó παρελθόν, τώρα θά όμιλήσωμεν δια τó μέλλον. Λοιπόν έχω τρία παιδιά: τόν Πώλ, που είδες τώρα έδω, τήν Έλλη και τόν Άλεξάνδρο. Σ'υ θά είσαι ή διδασκάλισσα των δύο μικροτέρων, θά φροντίσης να μίθουν όσον τó δυνατόν καλλίτερα και να μιλούν πολλές ξένες γλώσσες, δέν είναι άνάγκη από βιβρια σχολαστικά πράγματα, να είναι έπιμελείς στα μαθήματά των και να προσέχης εις τά φερόματά των. Θά τά συνοδεύης μαζί εις τās έπιπέψεις και εις τόν περίπατον και θά είναι υπό τήν παντοεινήν σου έπιτήρησιν...

(άκολουθεί)

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΓΑΝΤΙ.

τó γλυκύτατον αυτό μυθιστόρημα, τó όποιον τόσον έγοήτευσε τās άναγνωστρίας και τούς άναγνώστας μας, περσοτύται εις τó προσεχές φύλλον.

Τό «Άπ' Όλα», πάντοτε έκλεκτικόν εις τά μυθιστορήματά του, έξέλεξε πάλιν δια τούς άναγνώστας του σελίδας υπέρχου τρυφερότητας, μεστάς γοητείας και λεπτοτάτων αισθημάτων, έπιφυλάσσει δέ δι' αυτούς νέαν έντρύφησιν με τó νέον μυθιστόρημά του, τó όποιον άρχεται από του έπομένου τεύχους:

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ.

Τό έργον αυτό, του όποιου κάθε άναγνώσις προκαλεί και νέας συγκινήσεις, τó μυθιστόρημα τούτο, τó όποιον περιγράφει τó μεγαλείον τής γυναικείας καρδιάς, θά συναρπάση και τó κοινόν μας, ως συνήρπασε και έγοήτευσεν όλους εκείνους, οί όποιοι τó άνέγνωσαν μεταφρασμένον εις τήν γλώσσάν των.

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ

όφείλεται εις γυναικείον κάλαμον, σπανίας δυνάμεως, και εις κυρίαν του άνωτέρου κόσμου, δι' αυτό και ως φιλολογικόν έργον, αλλά και ως εικών, κρατεί άδιάπτωτον τó ένδιαφέρον όλων.

Η μετάφρασις του, γενομένη άποκλειστικώς δια τó «Άπ' Όλα», είναι άληθινά άριστοτεχνική.

Παρακολουθήσατε λοιπόν όλοι και όλοι εις τās σελίδας του 'Απ' Όλα τήν

ΨΥΧΗΝ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ

άπό του προσεχούς φύλλου.

ΛΕΥΚΟΝ ΓΑΝΤΙ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ —

συνέχεια από σελ. 62

“Ω! ποία λύσσα τότε τὸν κατελάμβανε! πόσον θὰ ἐπεθύμει νὰ ἐκδικηθῆ τὸν Βερτράνδον, τὸν ἀόρατον αὐτὸν ἀδελφόν, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει νὰ εἶναι κύριος τῆς καρδίας τῆς κόρης! πόσον ἠθέλεν ἀκόμη νὰ ἐκδικηθῆ καὶ τὸν πατέρα του!

“Ἀλλὰ πῶς; ἀναχωρῶν ἐκ νέου; Ἦτο πολὺ ἀδύνατος, ὥστε νὰ δυνηθῆ νὰ τὸ κάμῃ. Δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ ξαναρχίσῃ τὴν πρώτην παραλυμένην ζωὴν του. Ἐπρεπε δι’ αὐτὸ νὰ περιμένῃ. Ἐπρεπε νὰ δώσῃ εἰς τὸ κλίμα τῆς γενεθλίου του τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν, διὰ νὰ τοῦ τονώσῃ τὰ νεῦρα, νὰ τοῦ ἀναγεννήσῃ τὰς σάρκας, νὰ τὸν δυναμώσῃ κατὰ τι. “Ω! ἂν ἐξαναγίνετο καὶ πάλιν ὑγιής, καὶ τί δὲν θὰ ἔκαμνε!

Καὶ μὲ τὰ κάσιχνα χέρια του ὁ Κυπριανὸς ἔστριβε τὰ μουστάκια του ἐν εἴδει ἀπειλῆς.

Ἡ Μαρίκα ἦλθεν ἐν τούτοις καὶ τὴν πρωίαν, καθ’ ἣν ἐπανεῖδε τὸν πρόην μνηστῆρά της· τὸν εὔρε τόσον ἐξησθενημένον, τόσον σκελετωδῆ, ὥστε εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τῷ φανῆ γλυκεῖα, προσηγής, εὐάρεστος.

— Ἀφοῦ θὰ πεθάνῃ! . . . ἐσκέφθη μὲ μίαν παράδοξον φρικίαν.

Μία φωτεινὴ ἐλπίς ἐφώτιζε τὸν νοῦν της. Ἐβλεπε τὸ τέλος τῶν θλίψεων της. Ἐβλεπε τὴν εὐτυχίαν νὰ ἐπιστέφῃ τὴν ζωὴν της καὶ τὴν εὐτυχίαν ταύτην ὁ θάνατος τῆς τὴν ἔφερεν εἰς τὰς μαύρας χεῖράς του, καθὼς ἐν φάσμα, τὸ ὁποῖον θὰ προσέφερεν ἐν ῥόδον. “Ω! ἦτο βέβαιον πλέον: ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βερτράνδου θὰ ἀπέθνησκεν!

Ἡ Μαρίκα οὐδεμίαν ἤκουσεν ἀνακοίνωσιν οὔτε τῶν ἰατρῶν, οὔτε τῶν γονέων του· ἤκουσε μόνον νὰ λέγεται, ὅτι ὁ Κυπριανὸς ἔπασχε συνεχῶς ἀπὸ βρογχίτιδα· ἐν τούτοις, ἢ πεποίθησις, ὅτι ἦτο θανασίμως προσβεβλημένος, ἐρριζοῦτο ἐντὸς της καὶ μετ’ αὐτῆς ἐν αἰσθημα ἀπολυτρώσεως. Ὁ Κυπριανὸς θὰ ἀπέθνησκεν· αὐτὸ ἔλεγον τὸ ὀστεῶδες μέτωπον, αἱ λιπόσαρκοι παρειαί του, τὰ λάμποντα ἀπὸ τὸν πυρετὸν μάτια του.

Ἐν τούτοις ἡ Μαρίκα διηρωτᾶτο:

— Εἶμαι λοιπὸν θηρίον, ὥστε νὰ μὴ συγκινοῦμαι ἀπὸ τὴν κατάστασιν;

Ἡ νεάνις, ἐξετάζουσα ἑαυτήν, ἔβλεπεν ὄντως, ὅτι ἡ ἀποκάλυψις αὐτῆ τὴν ἐπλήρου ἰδιαιτέρας χαρᾶς καὶ μόλις σκιά τις οἴκου ἤρχετο νὰ μειώσῃ τὴν χαρὰν, ἢ ὁποία ἐφώτιζε τὴν ψυχὴν της.

Πόσα ἀγαθὰ δὲν θὰ ἐγεννῶντο ἀπὸ τὸν θάνατον αὐτὸν διὰ τὸν Βερτράνδον, δι’ αὐτήν, διὰ τὸ πατρικὸ σπῆτι τοῦ Μπρουσκάιλ! Δὲν θὰ ὑπῆρχον πλέον ἐμπόδια εἰς τὸν ἔρωτά της, δὲν θὰ εἶχε πλέον ἀνησυχίας ὁ Μπρουσκάιλ. Ἡ γαλήνη, ἡ ἀσφάλεια, ἡ ἐλπίς ἐν τῇ ἐργασίᾳ, θὰ ἐπέστρεφον πάλιν εἰς τὴν εὐτυχισμένην ταύτην γωνίαν, ἢ ὁποία πρὸς στιγμὴν εἶχεν ἀπειληθῆ ἀπὸ τόσας ἀναστατώσεις! Αὐτὸ ἦτο ἔργον τῆς θείας δικαιοσύνης, ἢ ὁποία ἔφερε τὸν θάνατον ὡς λυτρωτὴν εἰς τὸ σπῆτι ἐκεῖνο.

Κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν της ἡ Μαρίκα ἔμεινε περίπου δύο ὥρας εἰς ἰδιαιτέραν συνομιλίαν πρὸς τὸν Κυπριανόν καὶ ὁ νέος ἀπὸ τοὺς τρόπους τῆς νεάνιδος ἤρχισε νὰ πιστεύῃ, ὅτι ἀγαπᾶται. Ἡ φωνὴ τῆς κόρης καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τρυφερά, τὰ βλέμματά της ἐξέπεμπον γλυκερὰς θωπείας. Ὁ οἶκος ἐλάμβανε τὴν προσωπίδα τοῦ ἔρωτος. Ὁ ἀσθενὴς ἠπατήθη· ἐπίστευσεν, ὅτι ἀγαπᾶται. Πνοὴ θριάμβου διέστειλε τοὺς τετρωμένους πνεύμονάς του.

Τότε ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Μαρίκαν, προαισθανόμενος, ὅτι ἡ ἀπάντησίς της δὲν θὰ ἦτο σιληρά, τί εἶδους ἦσαν αἱ ἐκμυστηρεύσεις. τὰς ὁποίας ὑπέσχετο εἰς τὸ γράμμα της, ὅτι θὰ τοῦ κάμῃ.

Ἡ κόρη ἔχαμήλωσε τὰ μάτια.

— Δὲν μαντεύετε τί εἶχα νὰ σᾶς πῶ; ἐπιθύρισε πορφυρομένη.

— Ὅχι, ἀπήντησε μειδιῶν ἐκείνος. Ἀλλὰ, καὶ ἂν ἀκόμη τὸ ἐμάντευον, θὰ ἤμην πολὺ εὐτυχὴς ἂν τὸ ἤκουον ἀπὸ τὸ στόμα σας!

— Λοιπὸν, ἔχω νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι μετανοῶ, κύριε Κυπριανέ.

— Διὰ ποῖον πράγμα;

— Διὰ πολλὰ ἐν ταύτῳ. Διότι ἐφιλονείκησα ἐξ αἰτίας τοῦ γαντιοῦ καὶ τῆς φωτογραφίας, διότι ἀνεχώρησα τὴν παραμονὴν τοῦ

γαμηλίου συμβολαίου, διότι σᾶς ἀφήκα νὰ πιστεύσετε, ὅτι ἠγάπων τὸν ἀδελφόν σας.

— Καὶ ὅμως, ἂν τὸν ἀγαπᾶτε;

— ἴσως τὸν ἠγάπων ἄλλοτε, ἀλλὰ σήμερον. . .

— “Ω! δεσποινὴς Μαρίκα, ἐψέλλισε κάτωχρος ὁ νέος· μήπως μοῦ λέγετε αὐτὸ, διὰ νὰ μοῦ προξενήσετε εὐχαρίστησιν;

— Ἄλλ’ ὄχι! κύριε Κυπριανέ, κατώρθωσε ν’ ἀπαντήσῃ ἡ κόρη. Σᾶς τὰ λέγω αὐτὰ, διὰ νὰ προξενήσω εὐχαρίστησιν εἰς τὸν ἑαυτὸν μου.

Ἦτο τόσον γλυκὺ νὰ ἀκούῃ ὁ Κυπριανὸς τὰ λόγια αὐτά, ὥστε ἔμεινεν ὀλίγα λεπτὰ σιωπηλός, ὥσει εἰς νάρκην εὐδαιμονίας. Ἐπειτα μία γλυκύτης μεγίστη ἐνεφανίσθη εἰς τὰ μάτια του, ἢ τις προανήγειλε τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς. Ἡ Μαρίκα ἐνδομύχως συνέχαιρεν ἑαυτὴν διὰ τὸ εὐγενές, τὸ εὐσπλαγχνικὸν αὐτὸ ψεῦδος.

Ὁ δυστυχισμένος Κυπριανός! δὲν ἦτο ἴσως κακὸς κατὰ βῆθος καὶ ἴσως μάλιστα ἡ Μαρίκα νὰ ὑπῆρξε πολὺ αὐστηρὰ πρὸς αὐτόν.

Δι’ αὐτὸ ἡ κόρη ἔλαβεν ἀπόφασιν νὰ καθηδύνη, ὅσον ἠδύνατο περισσότερον, τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Κυπριανοῦ, διὰ νὰ ἀποθάνη τοῦλάχιστον οὗτος μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη.

Ἐπέστρεφε λοιπὸν συχνὰ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Μπρουσκάιλ καὶ σχεδὸν εἰς κάθε ἐπίσκεψίν της ἔφερεν ἄνθη διὰ τὸν Κυπριανόν. Αὐτὸς ἔπλαττε χροσὰ ὄνειρα καὶ ἠλπίζεν, ὅτι ἐντὸς τριῶν μηνῶν θὰ δυνηθῆ νὰ τελέσῃ τοὺς γάμους του. Ἐλάμβανε μάλιστα τὸ ἡμερολόγιον καὶ προσδιόριζε καὶ τὰς ἡμερομηνίας.

Ἐπειτα ἐσκέπτετο περὶ μεταρρυθμίσεων τοῦ πατρικοῦ του σπιτιοῦ καὶ μὲ τὰ διαφανῆ του δάκτυλα, τὰ ὁποῖα ἐκουράζοντο, καὶ μὲ τὸ βάρος τῆς πέννας, ἔκαμνε καὶ κατέστρωνε σχέδια.

Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο. Ἡ τόσον ποθητὴ βελτίωσις τῆς ὑγείας του δὲν ἐφαίνετο. Διὰ τὸ κλίμα τῆς πατρίδος του νὰ μὴ τὸν ἀναζωογονήσῃ; Ἐβλεπεν, ὅτι ἡ ἀδυναμία του ἠϋξάνεν, ἢ ἰσχνότης του ἐξηκολούθει, ἢ ὀρεξίς του εἶχε τελείως κοπῆ. Τὰ φαγητὰ τοῦ προϋξένουν ἀηδίαν. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἰατροὶ διατί δὲν τοῦ ἔδιδον φάρμακα; Πῶς λοιπὸν τὸν ἔγκατέλειψαν;

— Ἰατροί, μὲ παραμελεῖτε, ἔλεγεν εἰς τὸν ἰατρόν, ποῦ τὸν ἐπεσκέπτετο. Δὲν εἶμαι διόλου καλὰ καὶ σεῖς δὲν διατάσσετε κἀνὲν ἰατρικόν. Ἐξετάσατέ με. Κάτι, νομίζω, ποῦ μοῦ πνίγει τὸ στήθος.

— Ἄλλ’ ὄχι, ὄχι, σᾶς βεβαιῶ, ἀπῆντα ὁ ἰατρὸς μὲ ὕφος φαιδρόν.

— Τότε λοιπὸν, πόθεν προσέρχεται αὐτὴ ἡ ἀδυναμία, αὐτὴ ἡ ἰσχνότης;

— Λοιπὸν, φίλε μου, δὲν πρέπει νὰ σοῦ τὸ κρύψω. Πληρώνετε τώρα τὴν ζωὴν, ποῦ ἔκαμτε εἰς τὸ Βορδῶ καὶ εἰς τὸ Παρίσι. Πάσχετε ἀπὸ σωματικὴν ὑπερκόπωσιν. Ἀλλὰ εἰσθε νέος καὶ θὰ ἀναλάβετε ταχέως.

— Μοῦ τὸ ὑπόσχεσθε, ἰατροί;

— Μάλιστα.

— Καὶ μοῦ δίδετε τὸν λόγον τῆς τιμῆς σας, ὅτι δὲν ἔχω καμμίαν σοβαρὰν ἀσθενίαν;

— Σᾶς τὸν δίδω, ἀπήντησεν ἀταράχως ὁ ἰατρός.

Ἡ χαρὰ ἔλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Κυπριανοῦ. “Ω! πόσον ἠθέλε νὰ θεραπευθῆ! Ἠγάπα τὴν ζωὴν καὶ ἠγάπα τὴν Μαρίκαν, καὶ εἰς οὐδένα ἄλλον ἠθέλε νὰ τὴν ἀφήσῃ. Ἠθέλε νὰ ροφήσῃ αὐτὸς τὴν εὐτυχίαν τῆς κατακτήσεως.

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

Ἐφθασαν ἐσχάτως:

Ἀπόσταγμα φυτῶν δυναμωτικῶν καὶ χαμαιμήλου γερμανικοῦ (δίδει ὄραιας χρυσιζούσας ἀνταυγίας εἰς τὴν κόμην). **Suc de Laitue** ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέρμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν). Κρέμα Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 (ἐξελίφει καὶ τὰς παλαιότερας ρικνάδας τοῦ προσώπου καὶ δίδει εἰς τὸ δέρμα λευκότητα καὶ βελουδίην ὄψιν). Διάφορα **Lotions** (ἀπαράμιλλα διὰ τὴν καθημερινὴν περιποίησιν τοῦ προσώπου). Κραγιὸν διὰ τὰ χεῖλη καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐρυθρόν ἀρ. 29 (δίδει εἰς τὰς παρειὰς καὶ τὰ χεῖλη χρῶμα μαγνευτικόν). Ἐρυθρόν ἀρ. 31 (παρέχει ὄραιότητα χωρὶς νὰ φαίνεται). **Montonnieres**, Πεταλοῦδες. Ταινίαι τοῦ μετώπου. Ταινίαι πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός. Διάφορα Κοσμητικά. Μπριλλαντῖναι κρυσταλλωμένα, καὶ ὅλα τὰ κατάλληλα πρὸς διατήρησιν καὶ ἀνά νέωσιν τῆς γυναικείας ὀραϊότητος

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΟΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

‘Ο βόραξ.

Κατά τὰ τελευταία ἔτη ἡ χρῆσις τοῦ βόρακος ἐπολλαπλασιάσθη.

Ἡ σημερινὴ μεγάλη κατανάλωσις τοῦ βόρακος ὀφείλεται εἰς τὴν χρῆσιν του διὰ τὸ καθάρισμα τοῦ μετάλλου, ἐπειδὴ ἔχει μεγάλην διαλυτικὴν δύναμιν ἐπὶ τῶν μεταλλικῶν ὀξειδίων, διὰ τὰς συγκολλησεις καὶ διὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον βάψιμον. Οἱ κατασκευασταὶ τῶν χρηματοκιβωτίων ἀναμιγνύουσιν ἐπίσης τὸν βόρακα εἰς τὸ πυρόχυμα, μετὰ τοιοῦτον γυμίζουσιν τοὺς δύο τοίχους τῶν χρηματοκιβωτίων ἐσωτερικῶς, διότι ἡ οὐσία αὕτη περικλείει 50 τοίς ἑκατὸν ὕδωρ κρυσταλλικόν, τὸ ὁποῖον ἐξατμίζεται ὑπαρχούσης μεγάλης θερμότητος. Διὰ τοῦτο, ἐν περιπτώσει πυρκαϊᾶς, αἱ ἀτμοὶ περιβάλλουσιν τὰς ἐν τῷ χρηματοκιβωτίῳ ἀξίας καὶ δὲν τὰς ἀφίνοῦν νὰ καοῦν.

Ἐπίσης καὶ διὰ τοὺς τεχνικοὺς πολυτίμους λίθους μία τῶν κυρίων βάσεων εἶναι ὁ βόραξ, ἡ δὲ συνθεστέρα σύνθεσις διὰ τὴν κατασκευὴν των εἶναι βόραξ, σιλικάτον, πότασσα, λευκὸν τοῦ ψευδοργύρου καὶ μία εὐαθῆποτε χρωματιστικὴ οὐσία. Σημειωτέον, ὅτι τὸ μέγα μυστικόν τῆς τελειότητος τῆς κατασκευῆς τῶν ψευδῶν λίθων εἶναι ἡ διατήρησις τῆς συνθέσεως εἰς ὑψηλὴν θερμοκρασίαν ἐφ’ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον χρόνον, ὅπως ἐπέλθῃ τελεία ὁμογένεια.

Τελευταίως ἐγένετο χρῆσις τοῦ βόρακος καὶ διὰ τὴν κατασκευὴν ὀπτικῶν ὕλων.

ΚΥΜΑ-ΚΑΡΔΙΑ

Κῦμα, ποῖος ἄνεμος κακὸς σὲ σπρώχνει μετ’ ὀρμῆ καὶ θυμωμένο ἐρχεσαι σ’ τὰ βράχια νὰ ξεσπάσῃς; ποῖα μαῦρα πάθη δὲν μπορεῖς, ὦ κῦμα, νὰ θαρσάσῃς καὶ εἶναι ἀγανάκτησις αὐτοὶ σου οἱ ἄστροι;

Μὴν εἶσαι τὸ ἀπόδηλο τῆς μέννας σου παιδί, ποῦ σένα διώχνει μ’ ἀπονιά ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της καὶ σὲ ἀθεῖ σ’ τὴ θύελλα καὶ σ’ τὴν καταστροφή, γιὰ νὰ χαϊδέιῃ ἡσυχῇ τὰ ἄλλα τὰ παιδιά της;

Μοιάζεις μετ’ τὴν ἀνθρώπινη, κῦμα, καὶ σὺ καρδιά, ποῦ συμφοραῖς τὴν σπρώχνουσε εἰς τῆς ζωῆς τοὺς [βράχους] κ’ ἡ μαῦρη τέχνη, μέννα της τῆς ἀμοιβῆς κακιά, τῆς δίνει γιὰ κληρονομία τοὺς στεναγμοὺς μονάχους.

Ν. ΚΕΧΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Ἀναλαμβάνει πᾶσαν ἀγωγὴν ἐνώπιον ὄλων τῶν Τουρκικῶν Δικαστηρίων.

Ἡ ἀμοιβὴ διὰ τοὺς ἀπόρους δὲν πληρώνεται.

Γαλατᾶ, Μουμχανές, Κουτῶ χάν, 15-17.

Τὰ καλλίτερα κρασιά,
τὰ εὐγευστότερα ρακιά
εἰς τὰς ἀποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

ἐν Γαλατᾶ, Φαρμακευτικῆ, 86-90. Τηλέφ. 1105.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ

Κατάστημα μανιφατούρας

ΛΗΨΙΧΟΣΘ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

ΓΑΛΑΤΑ, ἐναντι τοῦ Τοῦνελ, 29.

Εἰς αὐτὸ εὐρίσκετε: Πανιά διαφόρων εἰδῶν καὶ ποιότητων. Ὑφάσματα μάλλινα καὶ βαμβακερὰ διὰ κυρίας. Φανέλλες, προσόψια, κουβέρες, στόρια, τραπεζομάνδουλα, πεικέτες κτλ. Ὅλα ἐκλεκτὰ καὶ εἰς τιμὰς εὐθηνότατας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΧΟΛΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΒΙ ΠΡΟΣΚΟΠΙ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Ἡ γλυκύτες ἀπαρμιλλοῦ ὠραιότητος φθινοπωρινῆς ἡμέρας, τῆς παρελθούσης Τρίτης, μετ’ ὠδήγησε μέχρι τῆς πλατείας τῆς Ἐλευθερίας, εἰς τὸ Σισλι, ὅπου ἀληθῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρετηρηεῖτο μία ἄσπετος σπατάλη ζωογόνου ἡλιοφύτου, ἀφαντάστου εἰς ὠφέλειαν καὶ χάριν. Ὁ ἀναπεπταμένος διανυγῆς ὀρίζων, ἡ περίξ μαγευτικὴ χλοερὰ φυτεία, τὸ πάλλευκον ἀγαμνησικόν τῆς Ἐλευθερίας ἠρῶον, ἡ ὄλη, τέλος, περὶ ἐμὲ γραφικότης, ἐκράτουν ἐπὶ πολὺ ἀπερροφημένον, τελείως αἰχμάλωτον, κάθε σκέψιν καὶ λογισμὸν μου. Ἐπάνω εἰς τὸ ξύλινο παγκάκι ἐνόμιζα, ὅτι τὰ κουρασμένα μέλη μου, ἢ ἀποκαμωμένη φαντασία μου, ἀπέκτων νέαν ζωὴν, νέας ἐκ τοῦ ὄλου ὠραίου εἰσπλάσσεως δυνάμεις.

Αἰφνιδίως τοὺς ρεμβασμοὺς μου διέκοψεν ἄσμα ὀμίλου παιδίων, ἐρχομένων πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἀφουκνίσθη, τρόπον τινά, ἢ μᾶλλον ἀποτόμως ἀνετινάχθη, διὰ νὰ παρακολουθήσῃ προσεκτικώτερον τὴν προσβαλοῦσαν τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰ ὄρα μου μελωδικωτάτην ἀρμονίαν.

Καί, ὅταν πρὸς τὸ μέρος τῆς μελωδίας ἐστρεψα τὸ βλέμμα, δὲν ἤργησα νὰ διακρίνω μαθητικὸν ὄμιλον, ἐρχόμενον ἐν συνοδείᾳ δύο ἀκτιμωτάτων διδασκάλων.

Ἦσαν οἱ πρόσωποι τῆς Β’ καὶ τῆς Δ’ Ἀστικῆς Σχολῆς τῆς ὁμογενεῖς κοινότητος τοῦ Πέραν, τεταγμένοι εἰς δύο διμοιρίδας ἢ ὁμοῦ ἐνωμοτίας, μετ’ ἡμῶν διμοιρίδας τῶν καὶ μετ’ ἄλλο ἐπιβάλλουσα ἡ νέα γυμναστικὴ ἀσκήσις τῶν παιδίων, μετὰ διαταγῇ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας πρὸ ἡμερῶν διδασκάντα εἰδικὰ μαθήματα ὑπὸ τοῦ ἐκ Γερμανίας εἰδικοῦ ἐγκυμναστοῦ συνταγματάρχου φόν Χάφ βέη.

Κατὰ τὴν νέαν ταύτην διδασκαλίαν, οἱ πρόσκοποι τῶν σχολείων μας ὀφείλουσιν ἀεὶ τῆς ἐβδόμαδος νὰ ἐξέρχονται εἰς ἐκδρομὰς, μακρὰν τῆς σχολῆς, ὅπου ἐν ὑπαίθρῳ θὰ γίνονται τὰ σχετικὰ διδασκάντα εἰς τοὺς διδασκάλους μαθήματα.

Καὶ εἶδομεν τοὺς διδασκάλους τῶν ἐκδρομῶν κυρίως Μιχαὴλ Καλυβόπουλον καὶ Σωκρ. Κόντην μετ’ ἑαυτοὺς μεθοδικότητα καὶ ἐπιβολὴν νὰ διδάσκουσιν εἰς τοὺς χαριτωμένους προσκόπους τῶν ἀσκήσεων ζηλευτὰς παρατάξεως, στρατιωτικοῦ καθ’ ὅλα βεβαιώσεως, ἀσκήσεις παρατηρητικότητος, καθορισμοῦ τῶν ἀποστάσεων, μεταδόσεως παραγγέλματος καὶ πολλὰς ἐπαγωγὰς παιδιᾶς.

Τὸ θέαμα ἦτο ἐξόχως ὠραῖον καὶ τερπνόν, ὅλοι δὲ οἱ παρατηχόντες ἐκεῖ καὶ παρακολουθήσαντες αὐτό, μετ’ ἑαυτοὺς ὁμολόγησαν τὴν μεθοδικότητα τῶν διδασκάλων καὶ τὴν ζηλευτὴν ἐτοιμότητα καὶ ἀντιληψὴν τῶν μικρῶν μαθητῶν των.

Τοῦτο διήρκεσεν ἐπὶ ὄρας, ἕως ὅτου ἐν ἀρμονικῇ χορῳδίᾳ, ψαλμοῦ τουρκιστὶ ὁ ὕμνος τῶν προσκόπων, ἔδωκε τέλος εἰς τὸ πολυσήμερον τοῦτο μάθημα.

Καὶ ἀμέσως ὑπὸ αὐστηρὸν διάταγμα τῶν διδασκάλων, ἀνασηματισθεῖσαι αἱ διμοιρίαι καὶ ἐνωμοτίαι, μετ’ ἀφάνταστον τάξιν καὶ ρυθμικὴν πορείαν ἐξεκίνησαν καὶ παρήλασαν διὰ μέσου τῆς Μεγ. Ὀδοῦ τοῦ Μπέγιογλου.

Αἱ ἐκδρομαὶ αὗται θὰ γίνονται κατὰ πᾶσαν Τρίτην μ. μ. τακτικῶς εἰς ὅλα τὰ σχολεῖά μας, συστάσει τῆς Σεβαστιῆς Κυβερνήσεως, ὑπὸ τῶν ἐπὶ ταύτῃ ἐγκυμνασθέντων διδασκάλων.

Πρὸς τὴν Σεβαστιῆν Κυβέρνησιν δὲν ἔχομεν ἢ νὰ ἐγγνωμονώμεν διὰ τὴν, μετὰ ἄλλων, ληφθεῖσαν καὶ ταύτην πατριτικὴν μέριμναν. Δὲν δύναμεθα ὁμῶς νὰ μὴ συγχαρώμεν τὰς ὁμογενεῖς σχολὰς τοῦ Μπέγιογλου, αἱ ὁποῖαι πρῶται ἐξ ὄλων παρουσιάσθησαν πιστοὶ τηρηταὶ τῶν κυβερνητικῶν διαταγῶν, καὶ πρῶται αὐταὶ ἀμέσως ἐφῆρμασαν τὰς πολυτίμους αὐτῆς συστάσεις καὶ προτροπὰς.

‘Ασ.

Τὰς ἀγοράς σας εἰς τοῦ

Γ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μεγάλῃ ὁδῷ Μπέγιογλου, 188,

παραπλεύρως τοῦ Τοκατλιάν.

Ὅλα τὰ ἀνδρικά, γυναικεία καὶ παιδικὰ εἶδη εἰς τιμὰς ἀπιστευτὰς εὐθηνὰς.

ΙΩΑΝΝΗΣ Φ. ΔΡΥΜΙΛΙΑΣ

Μαζὶ μετὰ τὰς πρώτας ριγηλὰς πνοὰς τοῦ φθινοπώρου καὶ τὴν ἀποδημίαν τῶν ἐσθίων πτηνῶν, ἀπέπητῃ πρὸς τὸν Πλάστην καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀτυχοῦς ἡμῶν φίλου Ἰωάννου Φ. Δρυμιλίας. Ὡς τὰ κίτρινα φύλλα τῶν δένδρων, χλωμὸς καὶ μαρμαρῶδες κεῖται ἤδη εἰς μίαν ἐρημον λησμονημένην γωνίαν τοῦ νεκροταφείου. Διότι καὶ τὴν φορὰν ταύτην ὁ σκληρὸς θάνατος, μετὰ ἀδυσώπητον αὐτοῦ δρεπάριον, δὲν ἐδίστασε ν’ ἀποσπάσῃ ἀπὸ στερογικῆς ἀγκάλας συγγειῶν καὶ φίλων νεότητα ἀποθηρᾶν καὶ εὐεργετικῆν, ψυχὴν εὐγενῆ καὶ χαρίεσαν, σθένος ἀιδρικόν καὶ ἐπιχειρηματικόν, καὶ πολυτίμους παράγοντα τῆς κοινωνίας μας. Ὅλγαι μόνον ἡμέραι ἀμειλίχτου νόσου ἤρκεσαν καὶ ἡ ἀξιολάτρευτος αὕτη ὑπαρξὶς ἀπεδήμησεν εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς, διὰ νὰ μᾶς κάμῃ πικρὰ νὰ αἰσθανθῶμεν τὴν λύπην διὰ τὴν ἀπώλειάν της ἄλλ’ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ πληρώσῃ πικροτέρας ἐπὶ λύπης τοὺς γνωρίζοντας τὸν πολυκλαυστον νέον, εἶναι, ὅτι κατὰ τὴν τραγικὴν τῆς τύχης βούλησιν ἐπέπρωτο νὰ διέλθῃ τὰς τελευταίας τοῦ βίου του στ’ ἡμᾶς μακρὰν ἐκείνων, εἰτινες θὰ ἠδύνατο νὰ παιδεύνοσι καὶ μετριάσωσι τὴν ψυχικὴν του ἀγωνίαν. Ἦδη καὶ ἡμεῖς, εὐλιχρονεῖς τοῦ φίλου, μετ’ ἀλγοῦσαν ψυχὴν καὶ αἰμάσσουσαν καρδίαν, προσερχόμενοι εὐλαβῶς πρὸ τοῦ νεοκαφεῦς τοῦ τάφου, θαίνομεν αὐτὸν μετ’ ἀφθονα δάκρυα, μετὰ ἐμάραντα ταῦτα ἀνθη τῆς ἀληθοῦς φιλίας καὶ ἀληθοῦς ἀγάπης μας.

Χρ. Σ. Καβούρης καὶ Ἀντ. Α. Λογοθέτης.

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ἀναχώρησις.—Ἡ ἐλλόγιμος δεσποινὶς Ζωὴ Π. Μελανδινῶ, συνηγάτις τῆς ἡμετέρας ἐπιθεωρήσεως, ἀνεχώρησε τὴν Δευτέραν εἰς Ἐπιβάτας, διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντά της ὡς διευθυντρίας τῶν ἐκεῖ Ἀρχιγενεῖων.

Θάνατος.— Πλήρης ἡμερῶν ἀπεβίωσε καὶ ἐκηδεύθη πρὸ ἡμερῶν ἐκ τῶν Ἐθνικῶν Νεοσοματιῶν ὁ Ἰωάννης Φιλιππαῖος, ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων ὑπαλλήλων τοῦ ἐνταῦθα Ἑλληνικοῦ Προξενείου, ἀπὸ πολλοῦ διατελῶν ἐν διαθεσιμότητι. Ὁ μακαρίτης, ἐπὶ πενήκοντα συνεχῆ ἔτη παραμείνας εἰς τὴν ἐν λόγῳ θέσιν του, διεκρίθη διὰ τὴν εὐθύτητα τοῦ χαρακτῆρος καὶ τὴν τιμιότητά του.

ΝΑΪΛΗ - ΒΕΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ἐν Γαλατᾶ, Σαρβόγλου χάν, ἀριθμ. 6, ὀπισθεν τῆς Κρεδὶ Λυωναί.

Διεκπεραίωσις πάσης ὑποθέσεως εἰς ὅλα τὰ Δικαστήρια.

Πρόκτα.

— Κότταξε, παιδί μου, έμει, που θα πής, να ρου γράφης παντίξ.
— Μη άνησχείτε, πατέρα! έγραφα από τώρα τα κόρτ-ποσιόλ, που θα εās στέλλω.

Τότε.

— Βλέπεις αυτήν την γυναίκα ;
— Τί είναι ;
— Είναι πολύ θελκτική χήρα.
— Αί! τότε... ζήτησε την χειρά της

Διότι.

'Ο ιδιοκτήτης. — Είπες τους όρους μου εις τον κύριον, που ήλθε σήμερα να ίδη το άπαρτμάν ;
'Ο θυρωρός. — Μάλιστα, αλλά δεν ειμφορεί να συμμορφωθῆ, διότι έχει την πανθεράν του.
'Ο ιδιοκτήτης. — Και τί με τ. υτο ;
'Ο θυρωρός. — 'Ο κύριος δεν μου ειπε να μη δέχωμαι οικογενείας, που έχουν ζῶα ;

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ

'Αναχώρησις εκ	πρωία					εσπέρα					'Επιστροφή εκ	πρωία					εσπέρα					
	6	7	8	9	10	11	12	1	2	3		4	5	6	7	8	9	10	11	12	1	
Σιγρετζή	6	7	8	9	10	11	12	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	1		
Κούμ-Καπού	6	10	7	49	10	15	10	42	11	15	1	52	3	52	5	06	6	25	6	56	7	34
Γενί-Καπού	6	15	7	54	10	20	10	47	11	20	1	57	3	57	5	10	6	30	7	01	7	38
Ψαμαθειά	6	20	7	59	10	25	10	52	11	25	2	02	4	02	5	15	6	26	7	07	7	43
Γεδι-Κουλέ	6	25	8	04	10	30	10	55	11	30	2	07	4	09	5	20	6	41	7	12	7	48
Μακρούκις	6	40	8	19	10	45	—	—	11	45	2	22	4	24	5	35	6	56	7	24	8	03
'Αγίου Στεφάνου	6	52	8	29	10	55	—	—	11	57	2	32	4	34	5	47	7	06	7	34	8	13
Κ. Τσεκμετζέ	7	—	8	39	11	05	—	—	12	05	—	—	—	5	55	—	—	—	—	—	—	—
Κ. Τσεκμετζέ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

ΕΥΘΥΜΑ

Οικονομικὸς ζωμός.

Κάποιος φιλόγυρος, τοξιδεύων με τον ύπερ-την του, εισέρχεται εις εν εστιατόριον.
— Βράσε μου, λέγει εις τον υπάλληλον, εν αυγὸ ἀλά-πεκ και φέρ' το μεν' τὸ ζουμι σέρβιε το εις τον δουλό μου.
— 'Αλλά τὸ ζουμι αὐτὸ θὰ εἶναι πολὺ... ἀδύ-νατο.
— 'Εχεις δίκαιο. Τότε βράσε για μένα δύο αυ-γά και διὰ τον υπηρέτην μου δύοσε τὸ νερό, που θὰ βράσουν μέσα.

'Ο θεϊος.

Γέρον αγαμος καλεῖ τον συμβελαιογράφον, δια τὰ του συντάξη την διαθήκην του.
— 'Ολην την περιουσίαν μου θὰ την αφήσω εις εἰς φίλον μου, λέγει ὁ πλούσιος.
— Και πῶς ; λησμονεῖτε τον φυσικὸν κληρονόμον σας, τον άνεψιόν σας 'Αλέξανδρον ;
— Οἷτε θέλω νὰ τον ξεύρω. Αὐτὸν τον άνόη-τον, τον ξιπόλυτον, τον γυμνόν, τον κακορζίκον !
— Φαίνεται ὁμως, ὅτι δεν ἔχετε εἰδήσεις περὶ αὐτοῦ, διότι ὁ άνεψιός σας τώρα εἶναι ὄρμετὰ πλούσιος.
— Πῶς εἶπες ;
— 'Ότι εἶναι πλούσιος και μου φαίνεται μάλι-στα, ὅτι δεν ἔχει ανάγκην της κληρονομίας σας.
— 'Αί τότε τὸ πρῶγμα διαφέρει. 'Αλλαξε, σὲ παρακαλῶ, τὸ κείμενον της διαθήκης και γράψε, ὅτι τον κάμω γενικὸν κληρονόμον μου.

Κῶδιξ συμπεριφορᾶς.

'Ο ιδιοκτήτης πρὸς τον θυρωρόν του άπαρτμάν :
— Εἰς τους άνεικιαστὰς ὅλους πρέπει νὰ εἰσαι εὐγενής. Εἰς τους ένοικιαστὰς του πρώτου πατώ-ματος, ὅταν ἔρχονται, πρέπει νὰ υποκλίνεσαι και νὰ βγάξης τὸ καπέλλο σου, εις τους άνεικιαστὰς του δευτέρου, βγάξε μόνον τὸ καπέλλο σου, διὰ τους ένοικιαστὰς του τρίτου, φέρε τὸ χέρι σου εις τὸ πικνικόν σου, ὅσον άφορᾷ τους ένοικιαστὰς του τετάρτου και πέραν, κόμνε πῶς δεν τους βλέπεις, δεν ἔχουν καμμίαν σημασίαν... πληρόνουν ὀλιγω-τερον ένοίκιον.

ΕΥΚΑΙΡΙΑ

'Εκμάθησις της Τουρκικῆς, Γαλλικῆς και 'Αγ-γλιῆς γλώσσης εις ὀγδοήκοντα μόνον μαθήματα ὑπὸ καθηγητοῦ της πρακτικωτάτης μεθόδου Ber- litz ἀντι λίγων Τουρκίας πέντε, πληρωτέων κατὰ δόσεις. Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας και λεπτο-μερειάς απευθινθήτε παρὰ τῷ κ. Δραγάτη (An- cienne Librairie des écoles, Τεκά. Τουνελ) ἢ ταχυ-δρομικῶς εις την δ.εὐθίαν : G. S., Poste Restante, Péra.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ λογιστικῆς, ἔμπορικῆς και τραπεζιτι- κῆς εις 'Ελληνικὴν ἢ Γαλλικὴν ὑπὸ ἔμπειρον καθηγητοῦ, διευθύναντος ἐπὶ πολυετίαν γνωστὸν λογιστήριον. 8 μαθήματα κατὰ μῆνα γρ. 80. Τελεσιά ἐκμάθησις ἐνὸς κλάδου εις 40 μαθήμα- τα. Πληροφορίαι και λεπτομέρειαι παρὰ τῷ κ. Δραγάτη (Ancienne Librairie des écoles, Τεκά, παρὰ τῷ Τουνελ) ἢ ταχυδρομικῶς εις την δ.εὐ- θυναι : G. S., Poste Restante, Péra.

Μονομαχία.

Δύο κύριοι ἐμάλωσαν εις την λέσχην και ὁ εἰς ἑξ αὐτῶν, νομίσας ἑαυτὸν προσβεβλημένον, ἔστει- λεν εις τον ἄλλον τους μάρτυρός του.
'Εκείνος τῶς εἰδέθη και ἠρνήθη νὰ δεχθῆ την μονομαχίαν, λέγων πῶς ὁ σχετικὸς κῶδιξ ἀνα- φέρει, ὅτι οἱ δύο αντίπαλοι πρέπει νὰ εἶναι κοι- νωνικῶς ἴσοι.
— 'Ο αντίπαλός μου εἶναι αγαμος, ἐγὼ εἶμαι ἔγγαμος, εὐρισκόμεθα ἄρα εις διαφόρους κοινο- νικὰς βαθμίδας, δεν εἶμφορῶ νὰ δεχθῶ.
Μετὰ τινος μῆνας παρουσιάζονται οἱ ἴδιοι μάρ- τυρος εις τον ἔγγαμον κύριον και του ἐπιδεικνύουσιν ἔγγραφον γάμου του ἰντολέως των.
— Τώρα δύνασθε νὰ μονομαχήσετε, του λέγουν.
— Και πάλιν ὄχι, διότι παλιν διαφέρωμεν' ἐγὼ ἔχω ἓνα παιδί, αὐτὸς κῶνενα.
Μετὰ ἓν ἔτος παρουσιάζονται οἱ αὐτοὶ μάρτυρες, φέροντες μαζί των και ἓν βαπτιστικὸν ἔγγραφον.
— 'Ο ἰντολέός μας ἔχει τὸ παιδί, τὸ ὅποιον ἀπητήσατε πέρσει.
— Ναι, ἀλλ' ἐγὼ ἔχω τώρα δύο.
Και ἔπεται συνέχεια.

Εἰς τὸ νησί.

Μετοξὺ ἐπισκέπτου και ἐνὸς γαῖδουριάη :
— Πόσο θέλεις για τὸ γῆρο του νησιοῦ μ' ἓνα γαῖδουράκι ;
— Πενήντα γρόσια.
— Δεν με κατάλοβες' δεν σὲ ρώτησα τί ἀξίζει ὁ γαῖδουρός σου, παρὰ μόνον πόσα γρόσια θέλεις για τὸ γῆρο...

Τὰ παλαιὰ Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστῶνται ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἰατρῶν ὡς τὰ μόννα κατάλληλα δι' ἀναρρωνύοντα, ἀδυνάτους και ἀναιμικούς.
Μπέγιογλου, Χαράλ-μπαση, ἀριθμ. 52